

1928 m.

Nr. 7.

„Visi tikintieji ir kiekvienas skyrium turi priklausyti Maldos Apaštalavimui; o Jūs, Direktoriai, nebus dar išpildytas pašaukimas ir nebus padarytas darbas, kol nors ir viena siela pasiliks nepatraukta šiam apaštalavimui“.

Pius XI.

Rugs. mėn. 29 d. 1927 m.

Socialis klausimas ir jo stovis Lietuvoje

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
liepos mėnesiui.

Socialio klausimo

esmė.

Dievas, leidęs žmogų į pasaulį, davė jam žemę ir visus jos turtus tvarkyti ir valdyti. Žmonių giminė plisdama užgyveno, užvaldė žemę ir pasidalino jos turtais. Tosė dalybose ne visiems lygiai teko žemės turtų, nes kiti pasiliko visai tuščiomis rankomis. Rūpindamiesi savais reikalais ir vieni su kitais santykiudami, pirmieji teikia darbą, duodami už jį atlyginimo, o antrieji teikia darbo jėgą, gaudami užmokesčio. Be to dar žmonės, gyvendami įvairiose vietose, turi visokių reikalų, kylančių iš asmeninio gyvenimo pageidavimų, verslo, visuomeninio stovio ir tt... Žmonių kasdieninis gyvenimas sukelia įvairių klausimų, kurie sudaro visuomeninį stovį arba platų socialinį klausimą. Paprastame gyvenime socialiu klausimu vadinama vienas ar kitas gyvenimo klausimų, ypač tas, kuris yra vyriausias ir reikalingas išrišti, norint, kad gyvenimas neiškryptų ir nesutruktų bendri žmonių ryšiai. Vietose, kur labiau išsiplatinusi žemdirbystė, socialis klausimas vadinama žemdirbių klausimu, nes tyrinėja žemdirbių reikalus. Kur verčiamasi amatais, ten socialis klausimas vadinamas amatininkų klausimu ir tt. Tačiau, dažniausiai socialis klausimas darbininkų ir darbdavių klausimo prasmėje, vadinasi — darbininkų klausimas.

Socialio klausimo

rišimas.

Nereikia manyti, kad socialis klausimas kilo tik mūsų laikais. Juomi žmonija suko galvas dar prieš Kristaus gimimą, ieškodama būdų visuomeninį gyvenimą pagerinti, tačiau ir mūsų dienos socialis klausimas yra svarbus. Tiesa, krikščionystė įnešė daugiau tiesos ir meilės į gyvenimą, tik labai sunkiai tiesa ir meilė žmonių santykius persunkia ir mažai bojama. Weiss'o žodžiais kalbant: „Visai teisingai sakoma, kad labiausia spirginantis mūsų laikų reikalas yra socialio klausimo išrišimas. Juk jam rūpi sugrąžinti sveikus ne tik ekonominius ir valstybinius santykius, atnaujinti šeimyną ir auklėjimą, pakelti tikybą — visa tai, savimi aišku, labai reikalinga — bet jam rūpi viskas drauge: padaryti sveiką visuomenę“. Socialio klausimo rišimu yra užsiėmę atskiri mokslo vyrai ir atskiros grupės bei mokyklos. Žymiausios mūsų laikų socialio klausimo sistemos yra liberalų, socialistų ir krikščionių mokyklos. Liberalų mokykla klaidingai dėdama pagrindan tobulą žmogaus prigimtį ir nepaisydama, kad žmogus nusidėjęs, socialio klausimo rišimą palieka visišką liuosybę, neribodama žmogaus užgaidų. Tačiau, žmogaus prigimtis nėra tobula, bet joje yra žymaus palinkimo į piklą, dėl to turi būti kai kurios pastovios prigimtės teisės, įspėjančios žmogaus elgesį, pav.: „nedaryk to kitam, kas tau nemėli“. Be abejo gyvenimas, paliktas tvarkyti neribotoms žmogaus užgaidoms, veda prie didžiausios neteisybės ir nelygybės, sutraukda-

mas iš vienos pusės į neskaitylingas rankas kapitalo jėgą, o iš kitos pusės beturčių minias, degančias neapykantos ugnimi prieš turtuolius. Del to liberalizmas, socialio klausimo tinkamai neišrišo, tik visuomenės gyvenimą privedė prie užsispyrimo ir pagimdė kitą kraštutinę mokyklą — socializmas.

Liberalizmas skelbė kiekvieno žmogaus niekuo nevaržomą liuosybę uždarbiaujant, o socializmas paskelbė kitą kraštutinumą, — jis paneigė atskiros žmogaus reikšmę, visa pavesdamas tvarkyti visuomenei, kurios rankose turi būti visi žmonių turtai, kad nebūtų privačios nuosavybės. Materialiai suprasdamas istoriją socializmas mokina, kad pasaulyje nieko kito nėra, tik tai medžiaga — gamta ir žmogus. Aukštesnės esybės, kaip Dievas, angelai, esą tik mūsų svajonių padariniai. Tikėjimo tiesos, doros dėsniai, filosofijos mintys neturį pastovaus pagrindo, esą tik ekonominių santykių padariniai ir keičiasi besikeičiant produkcijai. Visokia pažanga einanti ne ramybės keliu, tik per kovą. Viršvėrtės teorija socialistai skelbia, kad darbininkai pardavinėja savo darbo jėgą, labai pigiai ir per tai darbdaviai susikrauja didelį kapitalą. Toks kapitalas suplaukiąs į neskaitylingų žmonių rankas. Mašina pamažu ištumianti darbininką iš gyvenimo ir sudaranti eiles paliktų be darbo ir be gyvenimo išteklų darbininkų. Įsigalint kapitalui, didės darbininkų skurdas. Tačiau kartą truksianti darbininkų kantrybė ir prasidėsias socializmo viešpatavimas, įvyksias „atėmimas iš atėmusiųjų“.

Socialistų visuomenės tvarkoje nebūsią privačios nuosavybės, visi žmonės būsią lygūs; visi lygiai dirbsią, gimdytojams nereiksią rūpintis vaikais; moterysė būsiąs laisva; visi žmonės dirbsią ne sau, bet visuomenei... Tai yra bendri bruožai, kuriais sudaroma socialistinė visuomenės tvarka. Kaip joje tikrai būtų, sunku pasakyti ir patys socialistai rimtai apie tai nekalba. Socialistų šulas Engels, užklaustas, kaip ketina sutvarkyti socialistinę visuomenę, maždaug taip atsakė: — To nė neklaukite, draugai! Išardykime pirma visą šių dienų pasaulio tvarką, o paskui tik tegalvosime ir tekalbėsime apie tai, kaip visa reiks sutvarkyti... — Žinia, ardyti dalykas ne sunkus, tačiau kiek bus iš to naudos ir ar pavyks ką nors geresnio pastatyti labai reikia abejoti, tuo labiau, kad patys socializmo pagrindai yra klaidingi!

Jei kalbėti apie materialį istorijos supratimą, tai reikia pasakyti, kad juomi socialistai klysta, nes: a) yra ne vien materija, bet ir dvasia, b) idėjos — mintys paeina ne iš materialės produkcijos, c) yra nepermainomų tiesų, d) atmainos priklauso laisvai valiai, e) pažanga randa ne vien iš luomų kovos.

Prisižūrėję viršvėrtės teorijai, taipogi matome nenuoseklumo nes: a) pramonės įstaigos labai nesispiečia, b) turtai nesuplaukia, minios neišneturėja, c) krizės nesikartoja, d) rezervinės pramonės armijos nesudaromos, o jei sunkesniais ekonominiais laikais susidaro bedarbių darbininkų, tai jie nepaliekami be atodairos.

Kalbant apie socialistų visuomenės tvarkos įvedimą reikia pasakyti: a) privatinės nuosavybės geruoju nepanaikinsi, b) visi nebus lygūs, nes nelygius vaikus motinos gimdo ir nelygūs žmonės auga, c) visi nebus laisvi, nes ir socialistų valstybėje pasiliks sunkiosios

pareigos, kurių niekas laisvai nenorės eiti, d) jei visi mažai dirbs, tai mažai, o gal ir nieko neturės, tad nebus nė kuo besidalinti. Visa pasakyta turint galvoje, matosi, kad socialistinė tvarka neįvykdoma. 1847 metais K. Marksas paskelbė: „Komunistų partijos manifestą“ ir nuo to laiko jau ne vienoje vietoje Australijoje, Pietinėje Amerikoje norėta tvarkyti visuomenę socialistų mokslo pagrindais, tačiau po trumpo laiko gyvenimas darydavosi nepakenčiamas ir patys uoliausieji socializmo šalininkai bėgdavo ieškoti kitokios visuomeninio gyvenimo tvarkos. 1917 m. Rusijos socialistai ryžosi įvesti naujo gyvenimo tvarką, tačiau dešimties metų padėtos pastangos neduoda norimų vaisių ir paliekama prie senos tvarkos. Kraštutinumais gyvenimo pilnumos apimti negalima, taigi reikalingas nuoseklus vidurio mokslas, kurį nori patiekti krikščionių mokykla.

Socialis klausimas ir Katalikų Bažnyčia.

Krikščionių mokykla socialį klausimą riša Kristaus mokslo dėsniais ir Bažnyčios nurodymais. Katalikų Bažnyčia nuo pirmųjų įsteigimo dienų rūpinosi vargingųjų padėčių pagerinti, įnešti į gyvenimą daugiau meilės, žmonių santykius tvarkyti teisingumo pagrindais. Pirmaisiais amžiais rūpinosi vergų būvį pagerinti ir juos išliuosuoti, o viduriniais — apsaugoti darbininkų reikalus, burdama juos į darbininkų draugijas, vadinamas cėlais, ir naujaisiais amžiais, — pradedant didžiuoju katalikų visuomenininku vysk. V. E. Katteleriu (1811 — 1877 m.), amžino atminimo popiežiu Leonu XIII, jo garsiomis enciklikomis (raštais katalikams): „Quod Apostolici muneris“ 1878 m. gruodžio 26 d., „Rerum novarum“*) 1891 m. gegužės 15 d., „Graves de communi“ 1901 m. sausio 18 d. ir mūsų laikais — Katalikų Bažnyčia aukštai kelia balsą ir gerai rūpinasi socialiais reikalais. „Ne-reikia manyti — rašo Leonas XIII „R. Nov.“ encikl. — kad Bažnyčia, sielų išganymu besirūpindama, užmiršta visa, kas liečia šį žmonių gyvenimą. Jai ypač rūpi darbo žmonės, kad juos iš tų vargų išvaduoti ir kad jie susilauktų geresnio gyvenimo“.

Kristus paliko žmonijai naują — meilės įsakymą, kurį visi turi laikyti. Kristus atnešė minioms ekonomišką išvadavimą, paskelbdamas, kad „vertas darbininkas savo užmokesčio“. Kristus atnešė minioms doro-višką išvadavimą, pakeldamas vergą į jo savininko vertės laipsnį. „Nėra vergo nei liuso“...

Krikščionių mokykla turi tokią visuomeninę tvarką, kurioje visi sluoksniai — aukštesnieji ir žemesnieji — dirba bendrajam labui, o pirmiausia apleistiesiems ir skaudžiamiesiems vargšams, kad sustiprintų jų dvasią, kad padarytų jų gyvenimą pakenciamesnį, vertą žmogaus ir krikščionies vardo. Toje visuomenės santvarkoje visiems reikia vaduo-tis teisingumu, teisybe ir meile, kad visi joje jaustųsi, kaip broliai.

Krikščionių mokykla į nuosavybę žiūri popiežiaus Leono XIII pažiūra:

1. Dievas, žemės Viešpats yra ją atidavęs visos žmonių gimi-nės naudai.

*) Jų vertimai yra lietuvių kalboje.

2. Dievas yra pavedęs žemę žmonių bendrijai, bet ne toje prasmėje, kad visi be skyriaus būtų jos valdytojai.

3. Ribų užbrėžimą ir žemės išdalijimą Dievas yra palikęs atskirų žmonių ir įstaigų rūpesniui.

4. Būdama padalyta atskiriems, žemė nenustoja tarnauti bendrijai. Darbas ir už darbą atlyginimas taip suprantami:

1. Kiekvienas žmogus turi užlaikyti savo sąvastį, todėl kiekvienas turi dirbti. Nuo darbo niekas nėra liuosas, nei didžiausias turtuolis, nes bedarbis mažina bendrą pasiturėjimą.

2. Visuomeniškų atžvilgiu darbas yra solidarumo teisė, tai yra tie, kurie gali dirbti, gyvenimo priemonių turi suteikti tiems, kurie darbuotis negali.

3. Medžiagiškai darbas turi maitinti ir vienetą ir šeimyną, doriškai jis turi padaryti žmogų doresniu ir prakilnesniu.

4. Darbo uždavinys yra: padauginti visos visuomenės ir bendrojo pasiturėjimo sumą, o drauge prisidėti prie žmonijos pažangos.

5. Darbas turi suteikti išmintingam ir taupiam darbininkui jo pragyvenimo išlaidas.

6. Uždarbio turi užtekti ne vien asmeniškiems reikalams patenkinti, bet taipgi šeimynas aprūpinti sielos ir kūno reikaluose.

Socialis klausimas yra labai svarbus ir tik nuo tinkamo jo išrišimo priklausys visuomenės ramybė, gerovė ir klestėjimas. Katalikų Bažnyčia, kaip gera motina, budėdama žmonijos reikalų sargyboje, tinkamu socialio klausimo mūsų dienomis išrišimu ypatingai yra susisielojusi. Šventasis Tėvas norėdamas, kad socialis klausimas visų katalikų širdyje ir sąmonėje gyvu reikalu atgytų ir sustiprėtų, skiria visuotinę Maldos apaštalavimo intenciją, kuriaja norima, kad socialis klausimas Katalikų Bažnyčios dėsniais ir Šventojo Sosto nurodymais visur vystytųsi ir rištųsi.

Socialis klausimas Lietuva vidutinių ūkių žemdirbių šalis. Ramus ir taikus lietuvių būdas ilgais metais palaikė tvarkingą luomų sugyvenimą. Kilnios katalikų tikybos tiesos švelnino papročius, sudarydamos padorius pavienių asmenų ir šeimų nusiteikimus.

Lietuvoje. Net pasaulinio karo audra nesuardė mūsų gyvenimo ir skirtingi paskutinių laikų socialio klausimo rišimai nesulaužė gyventojų psiausviros. Tiesa, pasaulinės suirutės drumslių gerokai užmesta ir ant mūsų Tėvynės paviršiaus daug kam sužalota gera valia ir gera širdis, tačiau tai vis pagydomos žaizdos ir pavartojus tinkamas priemones, reikia manyti, visa laimingai susitvarkys. Mūsų atmintyje tebėra netolimos praeities laikai, kada Lietuvos ūkininkas ir darbininkas, nežinodami pragaištingos luomų kovos, sutartinai gyveno ir darbavosi, bendrai vargdami tuos pačius vargus, dalydamiesi bendrais džiaugsmiais. Argi nerami nelaimingo „proletaro“ ir apgailėtino „buržujo“ dabartis geresnė už ramią ir jaukią, nepažįstancią bedugnio skirtumo darbininko ir ūkininko tarpe praeitį? Užmirškime žalingus luomų doros obalsius ir broliškai padavę vienas kitam ranką riškime socialį klausimą Kristaus mokslo dėsniais Tėvynės labui.

Kun. M. Gilyš.

Mąstymui mintys

Ilgai įsimastyk ir suprask:

1. „Ieškokite visų pirma Dievo karalystės ir jos teisybės, o visa tai bus jums pridėta“. (Mat. 6, 33).

2. „Patys save perdirbkite, atnaujindami savo dvasią... Kurs dalinai tederalinē neklastingai; kas yra vyresnysis tebūnie uolus; kas daro gailestingumą tedarai su džiaugsmu. Meilē tebūnie be veidmainystės. Nekęskite pikto, laikykitės to, kas gera. Mylėkite kits kitą brolių meile. Pagerbimu kits kitą pralengkite. Uolumu nebūkite tinginiai, džiaukitės viltiję; būkite kantrūs suspaudime, ištvermingi maldoje. Dalyvaukite šventųjų reikaluose, rūpinkitės svetingumu... Džiaukitės su linksmisiais, verkite su verkiančiais. Turėkite kits kitam vienokių jausmų... Niekam pikto už piktą neatsimokėkite; rūpinkitės tuo, kas gera, ne tik Dievo akivaizdoje, bet ir visų žmonių“. (Rym. XII, 1—17).

Misionarinė intencija liepos mėnesiui

Kad iš Rytų atėję jaunuoliai į Europos ir Amerikos universitetus išgelbėti būtų nuo tikėjimo ir doros suirimo.

Šis klausimas šv. Tėvui nei dieną nei naktį neduoda ramybės, nes jis mato šimtus jaunuolių, atkeliavusių iš tolimų rytinių kraštų į Europą, kad pasisemti mokslo, o iš tikrųjų čia pasisemia su mokslu kartu doros ir tikėjimo sugedimo. Gerb. Skaitytojams gal jau žinoma, kad daugelis Europos aukštųjų mokyklų be pasigailėjimo platina bedievybę, visokias priešdorines teorijas. Na, o iš Azijos, Japonijos, Afrikos ir kitų kraštų jaunuoliai, manydami Europos tautas esančias aukščiausiam kultūros laipsnyje, skubina čia pasisemti apšvietos, kad grįžus vėl į savo tėvynes galima būtų sukultūrinti savo šalis.

Koks bailsus apsigilimas! Atvažiavę jaunuoliai ima lankyti universitetus ir ką išgirsta? Kai kurie bedieviai profesorai pradeda griauti visokį tikėjimą ir net tą stabmeldžių jaunuolių atsivežtą į dievus tikėjimą mirtinai užmuša. Ką duoda tikėjimo vietoj? O ką netikintis duos?

Tokiose mokyklose besimokindami jaunuoliai nors iš karto dar kiek laikosi tikėjimo ir doros taisyklių, bet ilgainiui silpno žmogaus prigimtis neišturi tų nuolatinių atakų ir pradeda sau leisti baurius užsiėmimus ir įvairius paleistuvingus darbus.

Be galo gaila tų jaunuolių žūstančių sielų! Kaip būtų gera, kad tie jaunikačiai atvykę į Europą, tuojau išgirstų apie tikrąją religiją, įsigytų žinių iš sveikosios filosofijos, o paskui parvykę namo paskleistų savo tėvynėi Kristaus mokslą. Bet dabar visai ką kitą matome. Tie grįžę į savo šalį jaunikačiai parneša tą patį, ką jie bebūdami universitetuose įgijo. Pradeda skleisti netikėjimą ir palaido gyvenimo laisvę. Štai jau matome ištisas Rytų tautas k. a. Kiniją, Indiją, Japoniją, besimaudančias bolševizmo klanuose, jei dar nevisai tai bent didžiausias

grėsia pavojus, nes sugrįžę agitatoriai stengiasi patraukti į savo pusę, mokslą einančius žmones ir kariuomenės vadus.

Bolševikai dabar varo didžiausią propagandą stabmeldžių kraštuose, net už mokslą apmoka jaunuoliams visas padarytas išlaidas, by tik išėję mokslus ir pargrįžę dirbs jų naudai; visokiais apgaulingais keliais pasirūpina įstatyti savo profesorius o tuos, kurie dar tiki pasistengia išprovokuoti, kad niekur net profesūros negautų.

Nesenai mieste Vienoj laikė paskaitą garsus misijų reikalų žinovas T. Dr. J. Thaurėn, kur nurodė, kad baisiu greitumu dabartiniais laikais platinasi bolševizmas stabmeldžių kraštuose.

Dabar Kinijoj ir kituose stabmeldžių kraštuose kyla didžiausi misijonierių persekiojimai, irgi per tuos žmones kurie grįžo baigę mokslus Europoje arba Amerikoje.

Šių keletos žodžių užteks, kad visos Lietuvos žmonės, o ypač Maldos Apaštalavimo nariai paklausytų Šv. Tėvo balso ir eitų bent savo karštomis maldomis į pagelbą tiems mokslus einantiems jaunuoliams, kad tuo būdu ne tik nuo Rytų šalių, bet ir nuo Europos pr šalintų grėšiantį iš bolševizmo ir bedievybės pūsęs pavojų.

J. Bružtkas S. J.

Šv. Marija Magdelena

surastoji Jėzaus avelė.

(Liepos mėnesio Globėja 22 d.)

Didis Mokytojas ir stebuklų darytojas Jėzus Kristus didžiausias turėjo klausytojų minias. Prie jo veržėsi visi, kurie tik troško pagelbos ir suraminimo. Už vis labiau nusidėjėliai surado Jame savo Suramin-toją. Bet Jis nuo nusidėjėlių ir nesišalino. Ką sakau, net jų ieškojo! Farizejai piktinosi sakydami: „Šis priima nusidėjėlius ir valgo su jais“. Tada Jėzus papasakojo, vieną prilyginimą apie gerą piemenį, kuris turėdamas šimtą avių, o vienos nustojęs, palieka devyniasdešimt devynias ir ieško tos vienos. Suradęs ima ant pečių ir neša į kaimenę, kur sušaukęs savo draugus džiaugiasi, kad surado prapuolusią avelę.

Ką Viešpats Jėzus tame pavyzdy papasakojo, tą patį Marijoje Magdelenoje įgyvendino. Pamatysime, kokia Magdelena buvo nusidėjėlė, kokia atgailuotoja ir kokia Kristaus seekotoja.

1. Marija Magdelena išklydo, kai toji avelė, ir praleido didelę dalį savo gyvenimo toli nuo Dievo, nuo doros, nes ji buvo žinoma vieša nusidėjėlė. Mieste visi apie ją kalbėjo ir baisiai piktinosi. O Evangelistas sako, kad iš tos moteriškės Kristus išvarė septynis vel-nius. Žodžiu, — ji taip žemai nupuolė, kiek žmogaus prigimtis gali nupulti ir net tapo piktųjų dvasių vergas. Kas ją privedė prie tokio nupuolimo.

Tas pat ką ir šiais laikais jaunos žmonės ypač mergaitės priveda. Būtent: turtai ir kūno gražumas. Šie dalykai lyg nuodai jaunystėje, jei žmogus nepasikelia aukščiau už juos ir nesimeldžia, dėkodamas

Dievui už tas dovanas. Mergaitė neįgijus Dievo baimės, greitai pasiduoda akių pageidimams, kurie uždega jos širdyje baisią geidulių ugnį, ir panardo visą kūną ir sielą nuodėmių liūgynė.

Panašiai atsitiko su Marija Magdalena. Ji buvo iš prigimties apdovanota gražia išvaizda, ypač tankūs, gražūs ir ilgi plaukai, puošę jos galvą. Turint tokias Dievo dovanas, puikybė čia pat už durų! Šv. Rašto žodžiais kalbant: „Puikybė būna prieš sugedimą, o išdidumas prieš įpuolimą į nuodėmę“ Magdalena buvo taip pat turtinga, jau matyt iš to, kad už 300 denarų pirkto kvepalų. Turtai irgi nuvedė į visokį kūno pataikavimą ir pagaliau į paleistuvystės nuodėmės. Taigi Magdalena buvo didelė nusidėjėlė, bet tuojau ją matysime atsivertusią ir darančią atgailą.

2. Garsas apie Kristų pasiekė ir josios ausis. Įdomaudamasi ir ji kartą prisitartino šiek tiek prisiziūrėti šiam stebėtinam pranašui. Ji išklaušė jo pamokslo. Kristaus žodžiai buvo pilni dvasios ir gyvenimo. Lyg ugnis smelkėsi į Magdelenos širdį tie žodžiai ir vienu kartu apšvietė bedugnę, prie kurios jau ji savo gyvenimą buvo privedus. Nuodėmės lyg didžiausi kalnai stovėjo prieš josios sielą. Ji dirstelėjo į Jo akis. Susidūrė juodviejų akys ir Marija išskaitė tose akyse spindinčią didelę skaistybę, bet kartu ir beribį pasigailėjimą. Ji įgavo vilties, manydama, jeigu dar būtų koks jai išsigelbėjimas, tai tik per šį galingą Mesiją.

Ji pradėjo sekti Kristų slapta. Pajuto didžiausią sąžinės išmėtinėjimą. Pasidarė jai gėda prieš visą pasaulį. Dieną ir naktį matėsi jai kaip maloniai ir dovanojančiai tuokart Kristus į ją buvo pažiūrėjęs. Jai lyg ausyse skambėjo: „Atsiversk! Atsiversk! Dabar yra išganymo dienos ir malonių laikas. Atsiversk, kad paskui nebūtų pervėlu“.

Kartą išgirsta Marija Magdalena, kad Jėzus vieši pas Simoną, farizejų. Jau daugiau ji nieko nelaukia: ima indą su brangiais kvepalais ir skubina į farizejaus namus. Visi svečiai nustebę žiūri ir piktinasi. Ji gi, rodos, nieko daugiau nemato tik vien išganytoją. Klaupias prie Jo kojų, nuodėmių naštos prispausta. Susivilgo jos akys gailiomis ašaromis, kurios pradeda riedėti ant Kristaus kojų. O ką jautė tuo kartu Dieviškoji Jėzaus Širdis?! Magdalena išpažino tyliu savo verkimu viso gyvenimo nuodėmės, prisipažindama esanti didžiausia kaltininkė. Savo gražiais plaukais nušluostė suvilgytas ašaromis Kristaus kojas ir tuojau pradėjo tepti jas brangiais tepalais.

Šiuo žuvusi avelė buvo surasta ir paties Teisėjo išteisinta. Jis jau nevadino jos nusidėjėle, bet brangiu asmeniu ir net stato ją farizejui pavyzdžiu. Vėliau atsikreipė Kristus į ją ir davė išrišimą: „Atsileidžia tau tavo nusidėjimai. Tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Eik ramybėje“ (Luk. 7, 50). Jau Magdalena dabar Kristaus mokinė.

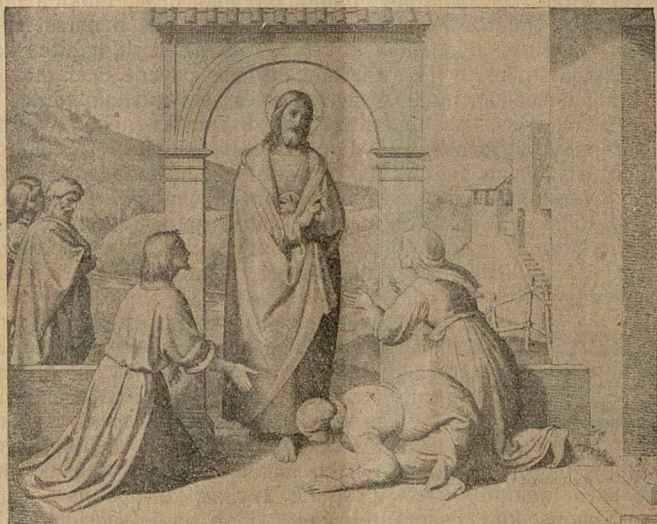
3 Nors Kristaus mokinės buvo ir kitos moterys, bet nė viena nebuvo tokia ištikima, kaip Marija Magdalena. Ji negalėjo užmiršti tos meilės, kurią jai buvo parodęs Išganytojas, ištraukdamas iš nuodėmių bedugnės.

Štai matome ją prie Jėzaus kojų klausančią Jo žodžių, klausančią, kad net jos sesuo Morta nepatenkinta, kad Marija nė kiek nepalieka

Jėzaus ir neina jai padėti ruošti valgį. O Kristus vėl ją giria, sakydamas, kad Marija esanti geriausią dalelę apsirinkusi.

Mortos ir Marijos brolis mirė. Per tai nuliūdo abi seserys. Vos išgirdo, kad Kristus ateina, skubinasi Marija, puola po Išganytojo kojų sakydama: „Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų numiręs.“ Kristus prikelia Lozorijų iš numirusių ir tuo dar labiau uždega meilę Magdelenos širdyje. Jau dabar ji Kristaus neapleidžia iki mirties.

Nesenai prieš Kristaus kančias Magdelena išpylė daug brangių kvepalų Jėzui ant galvos, kad net tuo sukėlė apaštaluose murmėjimą, ypač Judas labai pyko. Bet Kristus jos darbą pagyrė ir pasakė: „Kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita evangelija, bus sakoma jos atsi-

„Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų numiręs“ (Jon. 11, 32).

minimui ir ką ji yra padariusi“ (Mat. 26, 14). Marija eina kartu su Kristumi net į Golgotos kalną ir ten apkabinus kryžių išbūna, kol Kristus atiduoda į Tėvo rankas savo sielą. Bet dar Jo neapleidžia: ji lydi į karstą, vėl tepa Kristaus Kūną brangiais tepalais iki prisikėlęs Kristus vėl ją palinksmina.

Nusidėjėliai, skaitantieji šį Marijos Magdelenos gyvenimą tikrai turėtų nenusiminti, bet tikėtis, kad gailestingas Dievas atleids tokią nusidėjėlei, atleis ir mums. Ir nors mūsų nusidėjimai būtų raudoni kaip karmazinas išbals, kaip vilna.

M. A. nariai šio mėnesio Globėjos Marijos Magdelenos dieną (22 d. liep. 8 sekm. po Sekminių) pasistengs prieiti išpažinties, priimti Šv. Komuniją ir gauti visuotinus atlaidus.

J. Bružikas S. J.

Kas yra Popiežius?

Tai yra Katalikų Bažnyčios pirmininkas, aukščiausias valdytojas ir ganytojas.

**Ką Kristus Dievo
garbei ir žmonių
išganymui
padarė?**

Kristus gerai pažino žmones ir jų prigimtį. Jam buvo aišku, kad svarbesni dalykai ir aukštesni siekiai yra išlaikomi ir pasiekiami tik gerai suburtoje draugijoje, taigi tokiai tikybinei draugijai ar bažnyčiai įsteigti Kristus daug savo darbo pašvenčia. Tuo tikslu kelis kartus pereina Palestiną; vaikščiodamas mokina žmones tikėjimo tiesų, mokina melstis („Tėve mūsų“), ragindamas tai bendrai daryti; įvedė bendras išorines pamaldas ir apeigas: liepdamas krikštyti, Mišias laikyti ir kitus sakramentus teikti; išrinko dvyliką apaštalų, kuriems pavedė tą darbą toliau plėtoti, įgaliodamas juos mokinti visus žmones, valdyti ir kunigauti. Taigi Kristus padarė visa, kas reikalinga jungti žmones vienon draugijon, kas iš tikrųjų mūsų Bažnyčioje ir daroma. Apaštalui Petrui Kristus tiesiog sako: „Tu esi uola, o ant tos uolos pastatysiu mano bažnyčią“ (Mat. 16, 18). Kristus Bažnyčios steigimą sumanė ir pradėjo, o apaštalai tą darbą tęsė toliau, išplėsdami po visą pasaulį visuotiną Katalikų Bažnyčią, kuri yra tikybinė bendruomenė, tų žmonių, kurie Dievo garbės ir savo išganymo siekia, tikėdami Kristaus mokslą, imdami Kristaus sakramentus, klausydami Kristaus įsteigtos vyriausybės su popiežium pryšaky.

**Kaip Kristus Baž-
nyčios Vyriausybę
sudarė?**

Kristaus mokslas ir darbai greit įtikino žmones; Jo mokinių skaičius vis didėjo ir didėjo, taigi, kad išlaikyti bažnyčios organizaciją tinkamoje tvarkoje, Kristus sudarė valdybą. Šv. Luko Evangelijoje tas dalykas taip aiškiai aprašytas, kad nė oficialus protokolas nebūtų aiškesnis. „Anose dienose atsitiko, kad Jis išėjo į kalną melstis ir praleido naktį maldoje Dievui. Išaušus Jis pasivadino savo mokinius ir iš jų išrinko dvyliką, kuriuos Jis apaštalais praminė: Simoną, kurį Jis praminė Petru, ir jo brolių Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, Matą ir Tomą, Alpiejaus Jokūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuouju, ir Jokūbo brolių Judą ir Judą Iskarijotą, kuris buvo išdavėjas“. (Luk. 6, 12—16). Apaštalus Kristus stengėsi visur laikyti prie savęs, juos ypatingu būdu mokino, lavino ir jiems paliko savo pasiuntinybę tęsti. — „Kaip mane siuntė tėvas ir aš jus siunčiu“ (Jon. 20, 21). „Eidami tad mokinkite visas gimines, krikštydami jas“ (Mat. 28, 19). „Imkite Šventąją Dvasią, kam atleisite nuodėmes tam bus atleistos, kam užturėsite tam bus užturėtos“ (Jon. 20, 23). Įstątes Švenčiausiąjį Sakramentą pasako: „Tai darykite mano atminimui“ (Luk. 22, 19). „Ką nors surišite žemėje bus suriša ir danguje, ką nors išrišite žemėje bus išrišta ir danguje“ (Mat. 13, 18). Kristaus elgesys su apaštalais ir jiems pasakyti žodžiai aiškiai parodo, kad Kristus nepriklausomai nuo kitų mokinių ar žmonių įtakos, savo nuožiūra pasirenka apaštalus, paskirdamas juos savo Bažnyčios mokytojais, ganytojais ir valdytojais; į tas apaštalų pareigas įeina tikybos tiesų skelbimas, sakra-

mentų teikimas ir Bažnyčios valdymas. Taigi iki mūsų laikų išsilaikanti Katalikų Bažnyčioje tvarka yra Kristaus įvesta; ją Katalikų Bažnyčioje vieni yra paprasti nariai, kitiems, turintiems reikiamas savybes ir pasirėngimą, suteikiama mokinimo, sakramentų teikimo ir valdymo galios. Tai Katalikų Bažnyčios tikintieji ir dvasininkai.

**Iš kur Katalikų
Bažnyčioje atsi-
rado Popiežiaus
Valdžia?**

Jau žinome, kad iš visų tikinčiųjų būrio Kristus išrinko dvyliką apaštalų, iš kurių sudarė Bažnyčios valdybą. Sudaręs Bažnyčios Valdybą, Kristus iš apaštalų išrinko ir paskyrė pirmininką, kurį pastatė visos Bažnyčios aukščiausioju mo-
kytoju, ganytoju
ir valdytoju, su-

teikdamas jam pirmeną arba primatą. Katalikų Bažnyčios pirmininku Kristus išrinko apaštalą Simoną, kurį aramaiškai pavadino Kefa, graikiškai Petra, kas lietuviškai reiškia Uola. Kristus ypatingu būdu išskiria šv. Petrą iš kitų apaštalų tarpo: keičia jam vardą, parinkdamas atatinamą būsimam jo pašaukimui, visur Petrą su savim imasi; jo namuose gyvena, iš jo valties mokina žmones; tik už jį ir už save moka duoklę. Norėdamas prirengti Petrą ir apaštalus, Kristus dar iš anksto pažadėjo šv. Petru pirmeną. Tai įvyko Pilypo Cezarijos apylinkėje. V. Jėzus paklausė apaštalų, kuomi žmonės Jį vadina. Apaštalai jam pasakė įvairias nuomones. Tada Jėzus paklausė: „O jūs kaip sakote, kas aš esmi. Atsakydamas Simonas Petras tarė: Tu esi Kristus gyvojo Dievo Sūnus, kuris į šį pasaulį atėjai. Ir atsakydamas Jėzus tarė jam: Laimingas esi Simonai, Jono sūnau, nes ne kūnas ir kraujas apreiškė tau, bet mano Tėvas, kuris yra danguje. Ir aš sakau tau, kad tu esi uola, o ant tos uolos pastatysiu mano Bažnyčią ir pragaro vartai nepergalės jos. Ir duosiu tau dangaus karalystės raktus, ką suriši žemėje, bus suriša danguje, ką paliuosuos žemėje, bus paliuosuota danguje“ (Mat. 16, 16–19).

Didžiausią valdžią V. Jėzus davė vienam šv. Petru, ne visam apaštalų būriui, nes išskyrė Petrą iš kitų apaštalų paminėdamas net Petro tėvo vardą: „Laimingas esi Simonai, Jono sūnau“. Petru žadami trys dalykai: a) padaryti Bažnyčios pamatu, b) duoti dangaus karalijos arba Bažnyčios raktus ir c) suteikti galią suriši ir išrishi. Šie trys vaizdingi, ryškūs pažadėjimai reiškia vieną ypatingą galią Bažnyčios valdyme pirmeną. Draugijos tvirtumas ir pastovumas pareina nuo

stus išrinko dvyliką apaštalų, iš kurių sudarė Bažnyčios valdybą. Sudaręs Bažnyčios Valdybą, Kristus iš apaštalų išrinko ir paskyrė pirmininką, kurį pastatė visos Bažnyčios aukščiausioju mo-
kytoju, ganytoju
ir valdytoju, su-

**Du dideli Šv. Tėvo teisių
įgynėjai**

Šv. Ignacas siunčia šv. Petrą Kanizijų
į Vokietiją kovoti su protestantais.

jos pirmininko, kaip namo tvirtumas nuo pamatų; taigi Kristus, dėdamas Petrą Bažnyčios pamatu, pažymi, kad nuo jo priklausys Bažnyčios vienybė ir tvirtumas. Raktai visose tautose ir visais laikais reiškia valdžios pilnumą, taigi Petrui raktų įdavimas reiškia, kad jam duodama aukščiausioji Valdžia. Ta valdžia Petro rankose sekminga, nes jo veiksmai padaryti žmonėse pripažįstami danguje.

Kada Kristus Petrui pažadėta pirmeną suteikė?

Po atsikėlimo iš numirusių Kristus suteikė Petrui pažadėtą pirmeną. Genezerto ežero pakrantėje po žvejones V. Jėzus prie kitų apaštalų kalbėjo su šv. Petru: „Jono sūnau, Simonai, ar myli mane labiau, kaip šitie? Jis jam atsakė: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš Tave myliu. Jis jam tarė: Ganyk mano avinėlius. Jis vėl jį klausė: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane? Jis jam atsakė: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave. Jis jam tarė: Ganyk mano avis. Jis klausė jį trečią kartą: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane? Petras nuliūdo, kad Jis jį trečią kartą klausė: Ar myli mane? ir jam atsakė: Viešpatie, tu visa žinai; tu žinai, kad aš Tave myliu. Jis jam tarė: Ganyk mano avis“ (Jon. 21, 15—17).

Prie šio pasikalbėjimo Kristaus su šv. Petru buvo Jonas Evangelistas, kuris tą pasikalbėjimą užrašė, o čia tas pasikalbėjimas iš anaro rašto paimtas. Senovėje piemens ar ganytojo vadai turėjo rimtesnės reikšmės ir platesnės prasmės. Žydų tautoje piemens vardas buvo garbingas, irgi Abraomas, Izaokas, Jokūbas, Dovydas ir kiti didžiaviriai buvo buvę piemenimis; Mozė buvo ganęs savo uošvio Jetro kaimenę. Graikų dainius Omeras karalius vadina tautų piemenimis; kaip piemenys gano avis valdydami jas, taip karaliai valdo žmones. Taigi V. Jėzus, pastatydamas šv. Petrą visų savo avinėlių ir avelių ganytoju, davė jam valdžią ant jų. Savo avelėmis V. Jėzus vadindavo visus žmones, klausančius Jo balso (Jon. 10, 27); save pavadina piemenim, ganančiu žmones (Jon. 10, 14). Taigi to pasikalbėjimo mintis yra aiški: ant visų žmonių, klausančių Kristaus balso pastatomas ganytojas šv. Petras. V. Jėzus paminėjo avinėlius ir avelės. Tuo skirtumu Kristus pažymėjo, kad šv. Petras statomas aukščiausiuoju valdytoju ir ganytoju visų Katalikų Bažnyčios narių, ir jo turi klausyti vyrai ir moterys, pasauliečiai ir dvasiškija. Ganytojo uždavinys yra apsaugoti kaimenę nuo pavojaus ir parūpinti maisto. Krikščionių dvasinis maistas yra tikėjimo tiesos, taigi Petro uždavinys yra parūpinti krikščionims gryną, nesuterštą klaidomis Kristaus mokslą.

Apaštalų ir pirmųjų krikščionių nuomonės apie primatą.

Kristaus valią ir kalbamuojų dalyku Jo pasakytų žodžių prasmę geriausiai suprato apaštalai ir pirmieji mokiniai. Pirmųjų krikščionių nuomone šv. Petras yra jų draugijos pirmininkas. Visuose turimuose apaštalų sąrašuose Petras paminėtas pirmuoju, Judas Iskarijotas paskutiniu, o kitų vardai dedami įvairiai. Matas prie šv. Petro pridėjo žodį „pirmasis“, bet prie kitų apaštalų vardų nedėjo žodžių „antrasis“, „trečiasis“ ir tt., nors šv. Petras nebuvo pirmasis nei amžiu-

mi, nei pašaukimu; matyt, evangelistai žodį „pirmasis“ ėmė ne eilės prasme, bet vyriausybės. Angelas, pranešdamas moterims Kristaus atsikėlimą iš numirusių, pasakė: „Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petru“, išskirdamas Petrą ir statydamas aukščiau už kitus mokinius. Petras imasi vadovauti apaštalams, eidamas Bažnyčios pirmininko pareigas: pirmas siūlo išrinkti dvyliką apaštalą į vietą pardaviko Judo; pirmas sako pamokslą žydams per Sekmines; pirmas lanko įkurtas bažnyčias; pirmas priima pagonis į Bažnyčią, ir šv. Petras, o ne kas kitas pirmininkauja per apaštalų susirinkimą Jeruzalėje. Bažnyčios tėvai, kaip šv. Augustinas, Ambrozijus, Cirilijus Jerozolimietis ir kiti, pasakytus Kristaus šv. Petru žodžius aiškina primato suteikimo prasme, vadindami šv. Petrą: apaštalų galva, Bažnyčios pagrindas, Bažnyčios ganytojas ir panašiai. Iš viso, kas pasakyta, gauname tikrumo, kad Kristus šv. Petrą paskyrė apaštalų ir Bažnyčios vyriausiuoju.

Popiežiai yra šv. Petro įpėdiniai. Kol krikščionių skaičius buvo mažas ir visi gyveno žydų žemėje, tol šv. Petras laikėsi žydų sostinėje Jeruzolimoje; kai krikščionija plasiplatino ir katalikų bažnyčių buvo įsteigta kituose kraštuose, tai šv. Petras persikelia gyventi į Antiokiją, kad lengviau galėtų pasiekti Bažnyčias. Dar labiau, prasiplatinus Kristaus mokslui šv. Petras nukeliavo į pasaulio sostinę Romą ir ten gyveno iki mirties. Kristus davė šv. Petru aukščiausią valdžią Bažnyčioje ne kaip asmeninę Petru dovaną, bet kad visa to nauda būtų Bažnyčiai.

Kaip kitiems apaštalams valdžios suteikimas, taip ir Petru primato suteikimas, buvo priedermės su teisėmis, turinčios liktis tol, kol bus Bažnyčia, tai yra iki pasaulio pabaigos. „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mat. 28, 19). Valdžia ir pirmena turėjo likti Bažnyčioje ir po šv. Petro mirties, nes to apaštalo mirtis negalėjo mainyti Bažnyčioje Kristaus nustatytos tvarkos. Tai lengvai suprantama kiekvienam protaujančiam žmogui. Šv. Petras Romoje gyveno ir ten bevyskupaudamas mirė, tai Romos vyskupai yra teisėti jo įpėdiniai. Ta valdžia ant visos Bažnyčios, kurią turėjo šv. Petras, perėjo jo įpėdiniais Romos vyskupsams. Taigi Romos vyskupai, vadinami popiežiais yra teisėti šv. Petro įpėdiniai. Tos tiesos Katalikų Bažnyčia visais laikais laikėsi ir jos mokino. Pirmuoju šimtmečiu, po šv. Petro mirties, kada dar kiti apaštalai buvo gyvi, kilus kai kuriose bažnyčiose ginčams, jų tikro išrišimo klausiasi ne apaštalų, bet šv. Petro įpėdinio, Romos popiežiaus. Tą tiesą yra patvirtinę daugelis visuotinių bažnyčios susirinkimų, pav. Konstantinopolio (869 m.), Florencijos (1445. m.) ir Vatikano (1870 m.). Dabar Katalikų Bažnyčią, Dievo padedamai, valdo Popiežius Pijus XI, kuris iš eilės yra 263 Popiežius, ir kurio 1929 m. bus apvaikščiojamas 50 metų kunigavimo jubilėjus. Būt labai gera kad tikintieji įsigytų Tėvo Andrieuškos nesenai pasirodžiusį vadovėlį 200 pusl.: „Romos Popiežius“ ir iš ten plačiau susipažintų su tuo klausimu.

Llekvedys.

Doc. Kun. Pr. Penkauskas.

Fridrikas Ozanamas, didelis labdarybės darbuotojas

Ižanga.

aug šiandieną kalbama apie katalikų veikimą: apie draugijas, apie spaudą, apie partijas, darbininkų klausimą ir t. t. Giriamasi, kad daug nuveikta. Tiesa: turime ateitininkus, pavasarininkus, katalikiškus dienraščius, darbininkų organizacijas — šv. Juozapo, šv. Zitos, turime katalikiškas politikos partijas ir tt. Sakoma, dabar galima veikti. Ar tiesa? Tiesa, bet dalinai. Ko mums trūksta? Susicementavimo katalikų minties, vienodo visų katalikų iš vieno veikimo, tikro vidujinio iš širdies plaukiančio veikimo — pas mus nėra. Del to sukrikščioninimo nematyti, mūsų veikimui kažko trūksta, kažko stokuoja. Kitaip

yra Vakarų Europoje: Belgijoje, Vokietijoje, Prancūzijoje ir Šveicarijoje. Ten katalikiškoji visuomenė ir įvairūs jos sluoksniai taip veikia, kaip veikia pavyzdžiui vieno žmogaus kūno nariai: viskas sutalkinta, viskas nustatyta. Šviesuomenė vadovauja liaudžiai, supranta jos norus, jos reikalus, moka prie jos prieiti, jos mintį atspėti; o liaudis tinkamai už tą viską šviesuomenei atsimoka ir jos balso klauso, jos vadovavimui mielai pasiduoda ir darbas eina gražiausioje tvarkoje. Panašaus katalikų minties susicementavimo reikia ir Lietuvoje. Tuomet mūsų veikimas bus jaučiamai Lietuvai ir jos gyventojams naudingas ir neš visam mūsų kraštui daug naudos.

Paskatinimui tan darban aš ir noriu čia parodyti vieną stebuklingai gražų, šviesų, kilnų ir savesp traukiantį vieno labdarybės sryties darbuotojo paveikslą.

Antra, kalbamasis asmuo visiems mums tuo dar yra svarbus, kad jis yra Šv. Vincento Pauliečio Labdarybės veikimo tėvu. O juk kiekvienas sąmoningas veikėjas bei darbuotojas privalo gerai žinoti apie tokius asmenis. Aš noriu kalbėti apie Antaną Fridriką Ozanamą.

Jaunos Antano Fridriko dienos.

Kas jis yra? Tai yra didelis katalikų darbuotojas, mokytas teisininkas ir istorikas garsaus Sorbonos universiteto Paryžiuje profesorius, žinomiausias didmiesčių proletarijato šelpėjas ir mokytojas per įkūrtas tam reikalui Šv. Vincento Pauliečio Konferencijas.

Gimė jis bal. 23 d. 1813 m. Milano mieste, šiaurinėje Italijoje, prancūzų miesčionių šeimoje. Vaikučio tėvai — buvo giliai tikinti ir praktikuojanti katalikai. Jaunas Antanėlis — Fridrikas irgi. Paūgėjęs

mokosi Sione, Prancūzijoje, kur turėjo įžymius mokytojus, kaip pav. kun. Noirol'ą ir kitus. Išėjęs vidurinį mokslą ir turėdamas 18 metų Ozanamas atvyksta Paryžiu eiti aukštąjį mokslą sostinės universitete — Sorbonoje. Tik, tik buvo aptilusi 1830 metų revoliucija. Laikai buvo baisūs ir sunkūs: visur viešpatavo netikėjimas, doros nuopuolimas buvo didžiausias, visur kyšojo ir gadino žmonių gyvenimą klaidingos revoliucijos laikų filosofų nuomonės ir obalsiai, visi šalinosi ir peikė Bažnyčią, net universiteto profesoriai skaitydami лекcijas viešai dalyvavo šlykščių užmetimų, kaip Katalikų Bažnyčiai taip ir pačiai Krikščionybei.

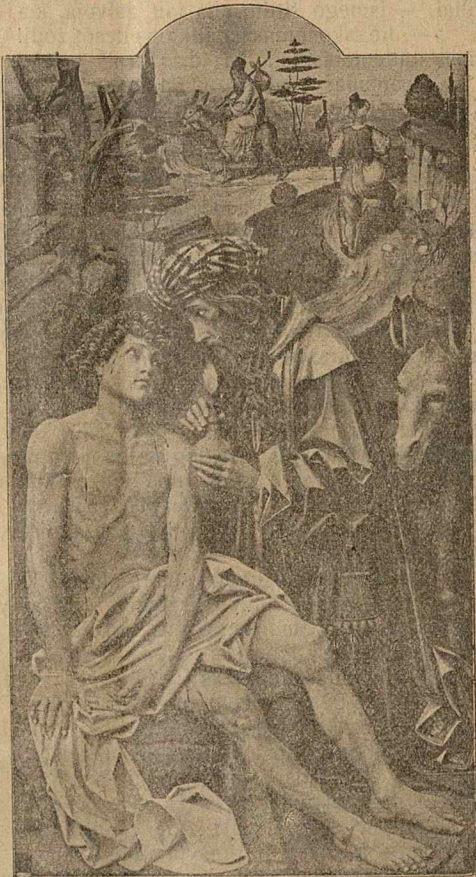
Katalikų studentija — niekai: Saint-simoništai. Katalikų veikėjų — nedaug.

Studentas Ozanamas dirba, viešai protestuoja universiteto profesorų skelbiamoms šlykštybėms ir tuo nemažai juos paveikė. Bet jis dirba teigiamai:

Steigia apologetiškas konferencijas, darbas iš karto nesiseka, nes Paryžiaus arkivyskupas de Quelen iš karto tam nepritarė. Pritarė paskui, kuomet Ozanamas kreipėsi antru kartu jau katalikų studentų ratelio vardu.

Tėvas Lacordaire'as — studentų pamokslininkas, savo pamokslais garsioje katedroje Notre Dame traukdavo tūkstančius jaunos studentijos. Čia daug buvo padaryta. Bet karštam Ozanamui to buvo maža.

Netikintieji studentai prikašėjo katalikams, kad jie nutolę nuo Jėzaus Kristaus skelbtųjų meilės obalsių, nutolę nuo

Tikėjimas be gerų darbų yra miręs (Jok 2 sk.)

Kunigas ir levitas praėjo pro šalį, pasigailėjo tik šitas kitatautis Samarijonas.

darbų, kuriais pasižymėjusi pirmųjų amžių krikščionija.
„Kur jūsų darbai?“ — sakydavę bedieviai.

Fridrikui Antanui Ozanamui tie ir tolygūs pasakymai giliai, giliai — įsmego širdin. Jis jau galvoja, kaip juos sumušti.

— Jie sako mums katalikams tiesos žodį! — sakė Ozanamas savo draugams studentams. — „Tat darban!“ tęsė jis toliau, — „naujan darban!“

Ozanamas renkasi naują mūsų laikų apaštalavimo būdą — Šv. Vincento Pauliečio pasaulinių žmonių Konferencijas.

Įkūrimas Šv. Vincento Pauliečio Konferencijų, jų tvarkymas ir plėtotė.

1830 metų revoliucija, kaip ir kiekviena revoliucija, pridarė Prancūzijos katalikams daug žalos. Audringais revoliucijos laikais žuvo daug katalikiškų įstaigų, draugijų, laikraščių ir t. t. Žuvo taipogi ir visiems Prancūzijos katalikams žinoma: „Gerų mokslų Draugija“. Iš jos tepasiliko vien jos butas, kuris buvo paskutinio jos pirmininko p. Bailly žinioje, kuris buvo prityręs katalikų darbuotojas ir žinomas „Katalikų Tribūnos“ laikraščio redaktorius.

A. Fr. Ozanamas dar su 3 kitais savo draugais pradėjo vykinti savo gailestingo veikimo sumanymą.

Kreipėsi į šv. Stepono bažnyčios kleboną, kun. Olivier, kuris pataria jiems mokyti neturtingus tos parapijos vaikus katekizmo. Pradėjo tą darbą, bet juos traukė kitas darbas — tiesioginis susidūrimas su vargšais, neturtėliais.

Geri studentai — jaunuoliai pasisako savo sumanymus p. Bailly, kuris jiems pritaria.

Ivyksta pirmas draugų susirinkimas. Tai buvo gegužės mėnesyje 1833 m., „Katalikų Tribūnos“ p. Bailly redaktoriaus bute. Posėdyje dalyvavo 6 žmonės: pats Juozas Bailly 40 m. amžiaus vyras, studentas Povilas Lamache — 23 metų, stud. Peliksas Clavé, studentas Augustas Le Taillandier — 22 metų, St. Julius Deveaux — 22 metų, studentas Antanas Fridrikas Ozanamas 20 metų ir st. Pranas Lallier — 19 metų.

Susirinkimas pradėta maldele: „Ateik, Šventoji Dvasia!“ ir trumpu iš knygos „Kristaus Sekimo“ skaitymu.

Vienbalsiai nutarta: lankyti vargšus jų namuose.

Kreiptasi į vyresniąją „Gailestingųjų Seserų Draugijos“ — seserį Rozaliją Rendu ir prašyta nurodymų.

Nutarta: lankant vargšus dalinti jiems pašalpą, tik ne pinigais, bet kitais daiktais, maistu ir t. t.

Del vardo nesiginčyta. Priimta priprastu tuomet vardu Konferencijos. Pavadinta Šv. Vincento Pauliečio Konferencija, nes tai žinomiausis Prancūzijoje šventasis.

Vargšų šelpimas savo lėšomis, tam tikslui po kiekvieno susirinkimo būdavo aukų rinkimai. Išrinktas pirmininkas ir išdininkas. Po pirmojo susirinkimo aukas surinko į savo skrybėlaitę pirmasis Konferencijos išdininkas stud. Deveaux. Susirinkimas užbaigta maldele: „Tavo apgynimo šaukiamės!“

Pradedant nuo antrojo susirinkimo Konf. narys gavo po vieną vargšų šeimyną, sulig savo noru, išdavų maistui.

Darbas patiko: prisideda nauji nariai. Metų gale jau buvo 15 narių Konferencijoje.

Rugpjūčio 1833 m. vakacijos. Draugai atsisveikino iki lapkričio. Suvažiavę jau turi 25 narius.

Konferencijos darbas plečiasi.

Gavo lėšų, darbas palengvėjo, santykiai su dvasiškija, vyskupu kuo geriausi.

Draugija tobulėja: pridedama maldelė: 1) „Šv. Vincentai, melski už mus!“ 2) Švenčiama Šv. Vincento diena liepos 19 dieną. 3) Nekaltas Prasidėjimas. 4) Dalyvauja Dievo Kūno Procesijoje. 5) Mokinina skaityti, lanko jaunų prasikaltėlių kalėjimą, mokina katekizmo, prižiūri ir atsiduoda aprūpinimui vaikų.

Dievas laimina gerą darbą.

Konferencija auga, dalinasi skyriais. Konferencija Nime'se. Šv. Stepono — dalinasi į 4 Konferencijas. Iškilmėms susirenka ir dalyvauja bendrai visi, veikia skyrium. Per 1835 m. įsikuria skaitykla, rūpų sandelis vargšams; suranda darbo atvažiavusiems iš sodžiaus, vakarais moko skaitymo — rašymo.

Reikia įstatų.

Įstatai paremti Šv. Vincento P. mintimis, imtomis iš jo veikalo. Įstatai priimti be ginčų. Vyriausioju Vedėju vienbalsiai išrinktas p. Bailly, kuris kartu su pagalbininku, išdininku, sekretoriumi ir sudarė Aukščiausią Šv. V. P. Draugijos Tarybą.

Jau 1836 metais A. Fr. pasėtas grūdas peržengia Prancūzijos sienas. Du jaunu dailininku Jammont ir Savergne įsteigia Ry-mo Konferencijas, kurių šiandieną ten priskaitoma 35.

Darbas kasmet plečiasi.

1844 m. jau matome Šv. Vinc. P. Konferenciją Anglijoje. 1845 m. jos jau įsikuria Irlandijoje ir Škotijoje. 1846 m. Holandijoje. 1845 m. Bavarijoje, Austrijoje per Tirolį. 1845 m. Amerikon nukeliauja. 1846 m. per Alžyrą į Afriką ir per Smirną į Mažąją Aziją. 1847 m. Šveicarijoje. 1849 m. Ispanijoje.

Į Belgiją tik 1852 m., bet dėl to šiandieną Belgija užima pirmą vietą ir toki maža valstybė turi apie 1200 Konferencijų.

Nuo 1867 m. turi Konferencijas net tolimoji Okeanija.

Poznanėje — 1850 m.

Krokuvoje — 1863 m.

Lietuvon tik 1906 m. Vilniuje, Kaune.

Senovės Rusijon 1908 m. — 1, Rygoje, Petrapily 10, Lenkijoje prieš karą buvo 18 Konferencijų: 8 Varšuvoje, 10 kituose miestuose ir miesteliuose.

Viena ypatybė: Rusijoje ir pas mus vyrų, greta ir moterų. Šv. Zitos — tarnaitėmis rūpinasi.

Šiandieną iš viso Konferencijų apie 9000, narių su viršumi 120,000, kapitalas 30 — 40,000,000 aukso frankų.

Lietuvoje Konferencijų esama: Vilniuje, Kaune.

Fr. Ozanamo mirtis.

Ozanamas buvo ne vien labdarys; bet taipogi: laikraštininkas, mokslininkas, teisininkas, istorikas, profesoriavo apie 10 metų Sorbonos universitete, Paryžiuje. Parašė nemažą veikalų: „Civilizacija V šimtmetyje“, „Dante ir katalikų filosofija XIII šimt.“, „Pranciškonų poetai“ ir k. Ilgus metus leido kat. laikraštį „Naują Erą“.

Nuo 1845 metų suserga džiova. Darbo nemeta. Visai sirgdamas vyksta Italijon į gražius Toskanijos laukus, bet nei jie nieko nebegelbsti. Mirtis artinasi. Ozanamas gieda Dovydo psalmes. Dėkoja Dievui už skausmus ir laimę. Sėda laivan, atplaukia į gimtąją žemę ir čia Marsilijoje rugsėjo 8 d. 1853 m. atidavė Dievui savo kilnią ir tyrą sielą. Jo paskutiniai žodžiai buvo: „Mano Dieve, Mano Dieve, pasigailėk manęs!“

Lionas ir Paryžius pešas dėl vietos, kurturi būti Ozanamas palaidotas. Ozanamo kūnas palaidotas Paryžiuje, Karmelitų bažnyčios požemiuose t. y. toje miesto dalyje, kurioje jis taip gražiai varė savo apaštalavimo darbą. Keliolika žingsnių nuo tos vietos yra Lozoristų bažnyčia, su Šv. Vincento Pauliečio kūnu, kurio geriausiu pasekėju XIX šimt. buvo Ozanamas.

Ant jo karsto parašas: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusių?“

Žemės turtai ir džiaugsmai.

Ne, nereikia man nei turtų,
Ne, nereikia nei džiaugsmų,
Jeigu jie neduoda laimės,
Tiktai ašarų, skausmų...

Auksą vagys gal pavogti,
Turtus kandys gal sugraužt;
Ko aš džiaugsiuosi šiandieną,
Jei mirtis gal ryt palaužt.

Jei turtus ašai turėsiu,
Daug be duonos kėsnio bus;
Jeigu puotą kelsiu, — vargšas
Šluostys ašarų lašus.

Ne, nereikia man nei turtų,
Ne, nereikia man džiaugsmų,
Jeigu laimės jie neduoda —
Amžinųjų dovanų.

O, žinau, kad laimė šviečia
Daug skaisčiau už mūsų saulę,
O žinau, kad trokšta josios
Visas regimas pasaulis...

Bet toli, toli jos kraštas
Ir toli jos spinduliai,
Nepažįstami pasauliui
Josios dangiški keliai.

Ne, nereikia man nei turtų,
Ne, nereikia nei džiaugsmų, —
Laukiu laimės ir belaukiant
Lengva, miela ir ramu.

Bern. Brazdžionis.

J. E. Arivysk. Rikardo Bartaloni. Jis 27 geg. dieną iš Kard. Gasparri rankų priėmė arkivyskupo šventimus. Ark. Bartaloni yra naujai paskirtas šv. Tėvo atstovas (internuncijus) Lietuvai. Minimasis asmuo yra pasižymėjęs per savo dar trumpą gyvenimą (jis gimęs tik liep. 12. d. 1885) jau daugybe nudirbtų didelių ir svarbių darbų. Jis buvo Florencijos seminarijos profesorius, vėliau rektorius, dar vėliau vadovavo muzikos mokyklai. Iškilus Didžiajam Karui tapo pašauktas į kariuomenę. Grįžęs, buvo Venecuelos Šv. Tėvo internunciatūros Sekretorium, o vėliau per du metus ėjo paties internuncijaus pareigas. Nuo 1922 metų iki šių laikų išbuvo Vatikane sekretoriumi. Jis labai įdomaujasi Lietuva ir trokšta greitai išmokyti lietuviškai. Netrukus pamatysime Lietuvoj 22 liep. Dieve, laimink jo žygius!

Kas nori pasipelnyti?

(Skiriu ligoniams)

ėra tur būt žmogui nieko nemalonesnio, baisesnio kaip liga. „Kaip vargsti taip, by tik sveikas“, dažnai galima išgirsti sakant. Ypač baisi nelaimė yra liga vargšų, beturčių šeimynose. Čia, atgulus vienam į lovą, visas suirsta. Nebegali uždarbiauti — badas ima žiūrėti į akis, didžiausi nuostoliai ir vargas prasideda. O kiek skausmų tenka pakelti! O tos baisios ilgos, ilgos naktys! Kiek jos prikankina sergančius! Del to žmonės bijo ligos, gal net labiau, kaip ugnies.

Bet kadangi bijai ar nebijai liga ateina, nori ar nenori turi kentėti, tai norėčiau čia vienu labai gražiu pavyzdžiu parodyti, kad ir liga gali būti didžiausio pelno šaltinis! Žinoma, ne žemiško pelno, bet to, kurio nei vagys neišvagia, nei kandys nesuėda. Ir ligoje žmogus gali, jei tik nori, labai daug gera padaryti ne tik sau, bet ir savo artimųjų sielų išganymui.

Pernykščių metų vienas Šveicarijos laikraštis, vardu „Ligonių Apaštalavimas“ aprašo šį atsitikimą:

„Vienas Lazaristų vienuolis, Tėvas Lebbe, labai uoliai darbavosi tarpe kiniečių studentų, kurie mokosi Europoje. Jis norėjo atversti juos į mūsų šv. katalikų tikėjimą. Bet už tat susilaukė didžiausių nemalonių bei persekiojimų iš bedievių masonų pusės. Studentai įsikūrę sąjungą, į kurią įstojantieji turėdavo prisiekti, kad jie visumet neapkęs ir visomis jėgomis kovos su Katalikų Bažnyčia. Paryžiuje ėmė leisti kiniečių kalboje laikraštį, kurio redaktorius kinietis studentas kuo baisiausiai užpuldinėjo, niekino katalikų tikyba. Visiems studentams uždraudė bičiuliautis, kalbėtis su misijonorium Lebbe. Bet vieną dieną štai kas atsitiko.

Ateina minėtasis redaktorius pas Tėvą Lebbe ir sako: „Gerbiamas Tėve, aš jūsų labai neapkenčiu, o drauge ir tavo tikybos. Bet aš noriu būti doras priešas. Del to aš noriu tavo tikėjimą pažinti, kad galėčiau dar geriau su juo kovoti. Ar nepamokintumei, kartais mane savo religijos tiesų?“ Tėvas Lebbe neatsakė. Bet tik pastatė sąlygą, kad visą pamokų laiką gyventų atsiskyręs nuo savo draugų tokioje vietoje, kurią nurodysias pats misijonorius.

Studentas sutiko. Ir tokiu būdu nusiuntė jį pas poną Abbe Bolandą, kurs mums šį nuotykį ir papasakojo. (Jis buvo irgi kunigas.)

„Iš pradžios, sako ponas Bolandas, nežinojau nei kas daryti, nei galėjau nujauti, kas iš to viso išeis. Apie studento atvertimą negalėjo būti nė kalbos. Pamokų pradžioje rodė, kad jis dar labiau užkietėjo savo neapykantoje bei užsispyrime. Tik vieną dieną atėjo man į galvą mintis paprašyti vieną ligonę mergaitę, kad ji pasimelsų už atvertimą to vargšo kiniečio. Aš paprašiau tos dar tik 15 metų mergaitės, kad ji visus savo kentėjimus, o jei būtų reikalinga ir gyvybę, Jėzui pasiūlytų už išgelbėjimą tos vienos sielos. Dar daugiau, aš įkalbėjau, kad

ji prašytų Dievo daugiau skausmų atsiųsti, bet kartu ir drąsos juos panešti“. Doroji mergaitė sutiko. Ir iš tiesų nuo tos valandos ėmė augti jos skausmai tiek, kad ji vos vos beiškėsdavo ir nekartą ašarodama kun. Bolandui skųsdavosi: „Bet, dvasiškas Tėveli, aš jau taip senai ir tiek daug kenčiu. Ar mano kinietis dar vis nenori atsiversti?“

Studentas nieko nežinojo apie tai ir buvo toks pat užsispyrėlis kaip ir pirma.

Tik štai vieną naktį, niekam nieko nesakęs, ateina jis į Bolando kambarį ir trumpai, drūtai pasisako norįs apsikrikštyti. Jis jaučias tokį didelį troškimą būti kataliku, kad nebegalįs ilgiau spirtis.

— Kodel taip staiga, kodel taip greitai — paklausė Bolandas. Bet studentas nemokėjo paaiškinti. O jo nusistatymas apsikrikštyti buvo neperlaužiamas. Kun Bolandas pasiuntė jį namo ir prižadėjo ateinančią dieną pasikalbėti su juo plačiau apie tą reikalą. Studentui išėjus pasiėmęs laikrodį pažiūrėjo į jį ir užsirašė: „Labai svarbus atsitikimas: Ateina kinietis studentas dešimtis minučių prieš vidurnaktį ir prašo krikšto“.

Išaušus skambina telefonu serganciosios mergaitės motinai, klausdamas, kaip su ligonės sveikata, ir išgirsta atsakymą: „Mūsų duktė mirė šią naktį dešimts minučių prieš 12 valandą.“ Jos paskutiniai žodžiai buvo: „Mamyte, mamyte, paklausk kun. Bolando ar mano kinietis dar vis neatsiverčia?“

Iš čia matome, kaip Dievas priima mūsų skausmus o net ir gyvybę už atvertimą nusidėjėlių! Iš tikrųjų, kaip būtų gražu, jei vieną kitą ligelę pakentėtume nors ir dantis sukandę, nemurmėdami, su kenčiančiu Jėzumi paaukotume tuos sopulius už atvertimą nusidėjėlių ar už vėles skastykloje, tada ir patys turėtume naudos ir artimų sieloms labai daug gera padarytume, bet ir Dievą pagarbintume tokiu būdu.

Ak, tiesa! Beveik užmiršau pasakyti, jog tas kinietis studentas tikrai tapo kataliku ir dabar yra savo tėvynėje redaktorius vieno labai skaitomo katalikų laikraščio. Tokiu būdu vėl iš „Sauliaus“ tapo „Paulius“, ir taip per pasiaukavimą Jėzaus Širdžiai sergancios, silpnos, 15 m. mergaitės!

T. Kidvykas S. J.

Kam Mes Gyvenam?

Mes tam gyvenam, kad mylėtum,	Mes tam gyvenam, kad ramintum
Visa, visa net širdimi,	Nuliūdusius ir nuskriaustus,
Ir darbo, vargo negailėtum	Ir savo rankomis džiovintum
Tiems, ką nelaimių slėgiami.	Taip ašarotus jų skruostus.

Mes gyvenam, kad kariautum
Su skriaudomis, melu, tamsa
Ir brolių vesti nesiliautum,
Tenai, kur šviečia vis tiesa.

K. Nerimantas

Iš A. Rodríguezo S. J.

Apie dvasinių dalykų brangumą

(tąsa).

Gera priemonė tobulumui pasiekti: nemąstyk apie tai, ką gero padarei, bet apie tai, ko tau dar trūksta.

1. „Kas yra teisus, tesidaro dar teisesnis, ir kas šventas, dar tepasišventina“. (Apreišk. 22, 11). Šv. Jeronimas ir garbingasis Beda sako, kad Atpirkėjas žodžiais: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“ (Mat. 5, 6), aiškiai moko, kad mes niekad negalime laikyti save jau gana teisiais, bet kasdien turime stengtis siekti aukštesnio teisumo. Tą patį pasako mums ir šv. Jonas Evangelistas aukščiau pristais žodžiais.

2. Apaštalas šv. Povilas laiške į Pilypiečius duoda mums į rankas šiam tikslui gerą priemonę, kuria, kaip sakosi, jis pats naudojėsi: „Broliai, aš nemanau, kad jau būčiau mane pagavęs. Viena tedarau: aš užmirštu, kas yra už manęs, tiesiogį save prie to, kas yra priešais; aš bėgu į paskirtą tikslą, į nugalėtojų užmokesnį, į kurį Dievas iš aukštybių pašaukė Kristuje Jėzuje“. (Pilyp. 3, 13 – 14). Jei tautų apaštalas, tasai išrinktasis indas, nelaiko savęs tobulu, kas gali drįsti save tobulu skaityti? Aš nemanau, sako jis, kad jau būčiau pasiekęs tobulumą, tik visomis jėgomis prie jo siekiu. Del to pamirštu, kas yra už manęs, nežiūriu atgal, bet žiūriu į tai, kas yra prieš mane, ko man dar trūksta, ir pats save skatinu, kiek galint, to siekti.

3. Šventieji giria ir pataria vartoti šią, Apaštalo nurodytą ir išbandytą priemonę. Šv. Baziljus sako: „Kiekvienas šventasis kasdien siekia to, kas yra prieš jį, ir pamiršta, kas praėjo“ (šv. Baz. laišk. į Chilo), tai reikšia, kas nori tapti šventas, turi pamiršti, ką gero jau padarė, ir nuolat mąstyti apie tai, ko dar jam trūksta. O šv. Jeronimas šaukia: „Laimingas, kuris kasdien daro pažangos, kuris nežiūri, ką vakar padarė, bet ką šiandien turi daryti, kad pažengtų pirmyn“ (šv. Heron. į Ps. 83.).

4. Iš šv. Grigaliaus ir šv. Bernardo mes turime dar platesnį aiškinimą. Jie sako, kad šitoji priemonė turi dvi svarbesnes dalis. Pirmoji glūdi tame, kad pamirštume tą gera, kurį lig šiol padarėm, ne kiek nežvalgydamies atgal. Šitoji pastaba labai mums naudinga! Mes juk savaime kreipiame savo akis į tai, kas mums patinka, ir nusigręžiame nuo to, kas nepatinka. Matymas mūsų tariamos pažangos gerame teikia mums pasigerėjimo, o matymas mūsų dvasinio gyvenimo skurdo ir trūkumų yra mums skaudus; todėl su didesniu noru žiūrime į mūsų padarytąjį gera, negu į tai, kas dar liko daryti.

„Kaip ligonis“, sako šv. Grigalius, „karštingėje ieško lovoje minkštesnės ir vėsesnės vietos, norėdamas bent kiek atsigauti, taip pat ir žmogaus silpnybė ieško poilsio jau padarytame gerame“. „Bet čia yra mums didžiausias pavojus“, sako šv. Bernardas, „nes žiūrėdamas į tai,

ką turi, kelies į puikybę, didžiudamasis prieš kitus, apsileidi žengti pirmyn, manydamas, kad jau tobulas esi, o tuo tarpu atšalęs pradėdi griūti ir apsileidusiai elgtis“ (šv. Bern. 1 kalba de altit).

5. Perspėjantį pavyzdį matome Evangelijoje parizejaus asmenyje, kurs žiūrėdamas į savo gerus darbus taip gyrėsi: „Dėkoju Tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkauju du kartu savaitėje, duodu dešimtinės viso, ką turiu. Muitininkas, atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui! Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus nuteisintas, anas ne“ (Luk. 18 11–14). Taip per nusižeminimą vienas randa nuteisinimą, o kitas nuodėmingam savo išdidume randa sau pasmerkimą. Velnias tiesiog to ir tenori pasiekti, statydamas mums prieš akis padarytąjį gerą: tuo būdu jis žadina mumyse kas kartą geresnį manymą apie save, kad mes savo išdidume niekintume savo artimą, ir kad pagaliau dėl to išdidumo mes patys žūtume.

„Dar į kitą pavojų statome save“, sako šv. Bernardas, „žiūrėdami vien į savo geruosius darbus. Pamažu nyksta uolumas dangiškiems dalykams, o jo vieton ateina kas kartą didesnis apsileidimas ir tingumas augti dorybėse; įsivaizduodami, kad mes jau gana pasidarbavome, nebenorime nieko dirbti ir tik maštome apie poilsį. Pavargęs kelionėje keleivis atsigręžia pažiūrėti, kokį kelio galą jis jau nuėjo. Panašiai ir mes, kaip tik pajuntame nuobodumo tobulybės kelyje, tuoj žiūrime atgal į praeitąjį kelią, ir manydami jau toli nuėję, tuo pasitenkiname ir pasidavę peiktinam tingumui, pradedame apsileisti“ (Šv. Bern. aukš. min. viet.).

6. Šiam pavojui išvengti, nežiūrėkime ką nuveikėm, bet kas dar liko nuveikti. Nes matymas to, kas jau padaryta, masina mus apsileisti, o žvilgsnis į tai, ko dar trūksta, skatina į darbą. Čia tai ir yra Apaštalo nurodytosios priemonės antroji dalis. Būtent, mes turime žiūrėti į tai, ko dar trūksta, kad dar su didesniu uolumu to siektume. Taip pat ir šitą dalyką šventieji Tėvai aiškina palyginimais ir pavyzdžiais, paimtais iš gyvenimo.

Šv. Gregorius sako (Šv. Grig. Mor. lib. 22, c. 5): „Kas turi tūkstantį talarų skolos, tas dar nelaikys savęs laisvu nuo skolos, kad jau užmokės tris ar keturis šimtus, bet žiūrės, kiek dar skolos liko, ir nebus ramus, kol visą išmokės. Panašiai ir mes, būdami Dievo skolininkais, neturime mąstyti apie išmokėtąją skolą, bet rūpintis skola kuri dar lieka mokėti, ir nuolat stengtis ją mažinti“.

Toliau tas pats šventasis sako: „Akylūs keleiviai nežiūri į atliktąjį kelią, bet į likusįjį; tasai vienas testovi jiems prieš akis, iki pasiekia kelionės tikslą“. Lygiai ir mes, keleiviai į dangiškąją tėvynę, neturime žiūrėti atgal, bet į likusįjį kelią, kurs reikia nueiti, kad mūsų tėvynę pasiektume.“ „Kas iš to“, priduria jis toliau, „jei keliaudami į kurią nors vietą, nueitume ir ilgą kelią, bet nedabaigtume eiti prie tikslo? Tik tas bėgimas, kurs pasiekia tikslą, tėra vainikuojamas. Todel kas

per nauda gerai pradėti kelionę, jei kelyje neišveri?“ (šv. Grig. ten pat). „Taip bėkite, kad jūs pagautumėte“ (1. Kor. 9, 24), sako Apaštalas. Nežiūrėk į kelią, kurį prabėgai, bet įsmėk akis į tikslą, kurio sieki, — į tobulybę, — ir mąstyk, kaip dar toli tu tebesi nuo jos. Tai tavo paskatins kelionėje; nes nesustojama kelyje, pastebi šv. Chrizostomas, kuomet žinai, kad dar ne galas kelionės (Hom. 24 apie laišk. į Rom. X, 4.)

7. Šv. Bernardas ragina mus sekti pirkliais: nors jie jau turi daug pelno ir turto, kurį surinko su dideliu vargu, tačiau nepasitenkina tuo turtu ir nieku laiko savo vargus; priešingai, jie su nauju stropumu nuolat ieško naujo pelno, lyg visai dar nieko neturėtų. „Panašiai ir mes“, sako jis, „turime be paliovos rūpintis didinti mūsų dvasinį kapitalą, ir diena po dienos stengtis augti meilėje, pasimariname ir kitose dorybėse. Mes turime būti panašūs į dangaus pirklius, kurie nieku laiko įgytąjį turtą ir dėl jų pakeltąjį vargą“. (Šv. Bern. 1 serm. de alt. et lass. cord.). Todel ir Išganytojas šv. Mato Evangelijoje dangaus karalystę lygina pirkliui (Mat. 13, 15), ir įsako mums: „Verskitės, iki sugrįšiu“ (Luk. 19, 13).

8. Toliau įsigilindamas į Išganytojo duotąjį palyginimą, dar stebėk, kad pirkliai labai rūpinasi neturėti nuostolio ir neleidžia praeiti nė vienai progai pasipelnyti. Daryk ir tu panašiai, — nepraleisk nė vienos progos, kad nors žingsnį padarytumei dorybėje. Skatinkime kitą, kaip šv. Ignacas nori, (Const. p. 6, c. I, § I, et Reg. 15 Sum.) siekti kiekvieno tobulybės laipsnio, kurį tik, Dievo gailestingumui remiant, pasiekti galima. Nepraleisk nieko kuo nepasinaudotum nors kiek dvasiniam gyvenimui. Iš nemeilingo tau mesto žodžio, iš paliepiamų, priešingų tavo norams, iš pažeminimo, kuris tave ištinka, žodžiu, prie gerų norų iš viso gali sau naudos pasemti. Tokių progų reikėtų tiesiog ieškoti, jas, taip sakant, pirkti. Kaip pirklys tą dieną linksmas eina ilsėtis ir jaučiasi laimingas, kada turėjo progos gerai pelnyti, taip pat ir tobulėjantis žmogus gali patenkintas vakare eiti gulti, jei jis dienos metu visas pasitaikiusiasias progas lavintis nusižeminime ir kantrybėje gerai sunaudojo.

Pirklys nepaiso to, ar kas kitas nukentė nuostolį, ir dėl jo neliūsta: jam terūpi savosios pajamos ir tik jos duoda jam džiaugsmo. Panašiai ir tu neturi žiūrėti, ar kas teisėtai ar neteisėtai davė tau progos pasimarinti, ir dėl to neturėtum pykti, bet tik dar džiaugtis dėl savo laimėjimo. Kai mes panašiu būdu darysime, taip lengvai panašiais atvejais neprarasime vidinio dvasios ramumo ir lygsvaros. Nes kas begalėtų mus sudrumsti ir mums atimti ramybę, jei mes patys net trokštame ir ieškome to, kas mums nemalonu ir varginga?

9. Be to, įsižiūrėk, su koku atsidėjimu pirklys atsiduoda savo prekybos reikalams: rodos, jis apie ką kita nė nemasto; jo širdis ir akis nuolat atkreipta ten, kur numato pelno galimybę. Valgydamas, guldamas ir keldamas, miegodamas ir budėdamas, kur tik jis būtų ir ką veikų, visumet rūpinasi ir mąsto apie savo prekybos reikalus, ir niekuomet ir niekur nenurimsta.

Panašiai ir mes turime daryti išganymo dalyke. Tas dalykas turi kiauurai perimti mūsų dvasią ir širdį ir su didžiausiu rūpestingumu turime stengtis net iš menkiausių progų surasti sau pelno. Toji mintis turi mus lydėti valgant, gulint ir keliant, visuose mūsų užsiėmimuose ir lavinimuose, kiekviename laike ir kiekvienoj vietoj, visame mūsų gyvenime. Nes tai yra mūsų prekiavimas, mūsų turtas, mūsų vienintelis dalykas: jei mes jį gerai atliekame, nieko kito galime nebegeisti, nes visa kita neturi amžinosios vertės.

Šv. Bonaventūra dar pridėdą: pirklys niekumet neranda vienoj vietoj viso, ko jam reikia; dažniausiai turi to ieškoti įvairiose šalyse. Panašiai ir tu savo dvasinės pažangos neturi ieškoti vien maldoje, mąstyme ir kituose labiau maloniuose lavinimuose, bet taip pat kovoje su pagundomis, marinime savo pajautimų, geidulių ir norų, kantriam pakėlime įžeidimų, pažeminimų, nepatogumų, nuovargio savo darbe ir pareigose, ir pagaliau, visose pasitaikančiose aplinkybėse.

10. O, kad mes tuo būdu rūpintumės dorybe, — kokius didelius lobius susikrautumė! „Jei tu ieškosi jos kaip pinigų“, sako Išminčius, „ir kasi ją sau kaip turtus, tuomet supras baimę Viešpaties ir rasi pažinimą Dievo“ (Apreišk. 2, 4—5). Čia nereikalauja Viešpats iš mūsų nieko ypatingo, sako šv. Bernardas, nes kad pasisavintume tikrosios išminties turtą, būtent, patį Dievą, turime dėti tiek rūpesčio ir stropumo, kiek jų deda pasauliniai žmonės įgyti laikiniems turtams, kuriuos rūdys ir kandys naikina ir vagis nusineša.

O betgi pagal teisybę turėtume tiek uoliau rūpintis dvasinėmis gėrybėmis ir jų siekti, kiek jos yra aukštesnės ir brangesnės už laikinąsias. Todel šv. Bernardas karčiai nusiskundžia: „Gėda, labai didelė gėda, kad pasauliniai žmonės karščiau trokšta pragaistingų dalykų, negu mes naudingų; kad jie labiau skuba prie mirties, negu prie gyvenimo“ (šv. Bern. ten pat).

Bažnyčios istorijoje pasakojama apie abatą Pambo: „Vieną dieną bekeliaudamas į Aleksandriją jis sutiko kelyje išsipuošusią, nusidžiūsią nedorą moteriškę. Kai ją pamatė pradėjo verkti ir balsiai dejuoti, kartodamas: „Vargas man, vargas man nelaimingam!“ Jo mokiniams paklausus apie ašarų ir dejavimų priežastį, atsakė: „Argi neturiu verkti matydamas, kad šitoji moteriškė labiau stengiasi patikti žmonėms, negu aš Dievui? kad ji daugiau dirba, kad įpainiotų žmones į savo pinkles ir paskui nutrauktų į pragarą, negu aš darau, kad juos Jėzui Kristui laimėčiau ir į dangų vestčiau“.

Šv. Pranciškaus Ksavero gyvenime skaitome, kad jam buvę labai skaudu ir gėda, kai į Japoniją pirkliai nukeliavo pirm jo, kad jie labiau pasirūpinę savo skurdžias prekes ten iškrauti ir palikti, negu jis nešti Evangelijos turtus, skelbti tikėjimą ir dangaus karalystę platinti. Žadinkime savyje panašius jausmus, būkime pilni šventos gėdos, kad pasaulio vaikai yra protingesni ir uolesni ieškodami laikinųjų gėrybių, negu mes amžinųjų. „Nes šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už šviesos vaikus“ (Luk. 16, 8). Tai turėtų mus saugoti nuo apsilėidimo ir atšalimo.

LEISKITE MAŽUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

Pirmą kartą su Jėzumi

Atsiminimai.

Kažkas švelnučiai pabučiavo mane į kaktą.

— Kelk, mano mažyti, girdžiu pro miegus malonų mamytės balsą. Aš tik šast ir sėdžiu. Žiūriu šalia lovelės ant suolelio nauji man drabužėliai, balti kaip sniegas. Ant jų didelis rūtų vainikas.

— Skubėk rengtis, vaikeli, nedera pasivėluoti, ragina mane glostydamą mamytė.

— O kas čia! parodžiau į baltuosius rūbelius ir karštai, karštai, išbučiavau mamytės rankeles. Aš žinojau kaip brangiai kaštuoja tokia dovana mūsų neturte, ypač nuo to laiko, kai tėvelis susirgo. Jauste jaučiau neapsakomą mamytės gerumą, tik nemokėjau atsидėkoti.

Rengiuosi skubu, rankelės dreba: vis dar, rodosi, ne taip gerai pasipuošęs, kaip reikėtų — pas Jėzų jau einu į svečius!

*

Jau mes einame didžiuoju vieškeliu K. miestelio link. Buvo gražus gražus pavasario rytas. Lakšutė baigia savo rytmetinę giesinę, bet taip jautriai, kaip niekad ligi šiol. O tu, mažoji dainininke, mielai aš tave išbučiuočiau! Medžiai ir gėlės rasele išsiprausę, saulutės spinduliai apsisiautę, atrodo tokie gražūs, linksmi ir be galo geri! O toji saulutė tik glamonėja mano baltuosius rūbelius, paglosto rūtų vainiką ir meiliai, meiliai šypsosi man į veidą.

Kas čia šiandien viskas taip nepaprastai, iškilmingai išrodo! Nejaugi visi žino, kad šiandien mūsų, 80-tų K. parapijos vaikučių šventė! Nejaugi visi švenčia kartu su mumis! O, kaip malonu! Dievuli, kokie mes laimingi! Bet reikia skubėti, Jėzus laukia.

*

Jau miestelis. Kryžius. Čia visų mūsų susitarta susirinkti. Tuoju būsime visi susirinkę. Visi balti, rūtomis pasipuošę, žvakėmis rankose, rodos, ne tie — visi tokie gražūs ir geri! Jau po keturis, į glitas sustojome, jau einame į bažnyčią, į Jėzaus namus. Visas miestelis išsiptylė į kiemus, žiūri į mūsų mažytę eiseną, o mes giedame psalmę: „Į namus Viešpaties eisime...“

Man prisiminė, kaip Kristus dvylikos metų su mamyte Marija ir globėju Juozapu giedodami ėjo į bažnyčią... Ir mano mamytė štai čia arti manęs, tik tėvelis vargšas serga namie...

Štai sugaudė varpai, iš bažnyčios pasirodė vėliavos. Kunigas iškilmingai pasirėdęs su palydovais ateina mūsų pasitikti.

Sustojom, nutilom.

— Sveiki, mažytieji, Jėzaus sveteliai! Jėzus siunčia mane jus, savo svečius, pasitikti. Jėzus išsiilgęs laukia jūsų, vaikučiai, ir parengė

jums angelišką puotą. Jis sakė kartą, „Leiskite mažutėlius prie manęs“. Kalbėjo kunigas.

Suvirpėjo man širdis. Nepasijutau kaip ašaros pabiro iš džiaugsmo ir

Leiskite mažutėlius prie manęs, nes tokių yra dangaus karalystė.

susigriaudinimo. Mus menkučius, mus išdykėlius, nenuoramas Jėzus, visa užmiršęs, liepia taip iškilingai, kaip karalius, pasitiktį.. Jis mūsų išsiilgęs laukia... O geras, mieliausias Jėzau skubame, einame, ilgimės ir mes...

Suskambėjo psalmė: „Garbinkite vaikai Viešpatį,“ vėl sugaudė varpai, sužė vargonai ir mes daugybės žmonių lydimi įėjome į bažnyčią, suklaupėme prie pat Dievo stalo. Vainikai, gėlės, žvakės aplinkui, o vidury mylimiausias Jėzus. O, geras Jėzau, štai mes, Tavo laukietji, sveikinam Tave!

Skamba giesmės, ūžia vargonai kvepia gėlės, džiaugiasi visi mus matantieji, o mes tylučiai kalbamės su Jėzumi.

Labai atsiprašėme, kad ne visada būdavome geri; kad kartais patingėdavome poterėlius sukalbėti; kad ne visada klausydavome tėvelių, mokytojų; kad per mažai rūpinomės susipažinti su Jėzumi, nelabai uoliai mokėmės katekizimą. Pasižadėjome nuo šiol visur ir visada būti geri, klusnūs ir rūpestingi. Prašėme, kad Jėzus mums padėtų. Dar prašėme, kad padėtų mūsų tėveliams. Aš labai meldžiau mamytę kantrybės, o tėveliui sveikatos. Prašėme, kad padėtų mums greičiau užaugti... ir dar daug apie ką su geruoju Jėzumi kalbėjomės. Jėzus džiaugėsi mūsų pasižadėjimais ir mielai žadėjo mums, mūsų tėveliams ir visiems, už kuriuos prašėme, padėti.

*

Jau baigiama šv. Mišių* auka. Baltai užtiesiamas Dievo stalas, mes apie jį susispiečiame. Greitai įvyks mūsų lauktoji su Jėzumi puota! Viskas nutyla, girdis kaip širdis tvaksi, laukiame tos džiaugsmo valandėlės.

Atsisuka kunigas:

— Mielieji vaikučiai, jūs žinote, jūs jaučiate, kaip labai Jėzus myli jus. Jis pats nori jus savi mi pavaišinti. Nori įeiti į jūsų širdes, kad su jumis arti arti būtų. Ši valandėlė tai jūsų su Jėzumi džiaugsmo valandėlė. Supraskite ir džiaukitės!

Vėl tylą, tik mūsų širdys plaka, laukia Jėzaus...

Jau Jėzus su mumis!

O, kaip gerai! Rankas prispaudžiau prie krūtinės, akis užmerkiau... rodos, jaučiu — Kristus arti arti prie manęs, maloniai žiūri į mane... Štai, švelniai ima mane ant rankų, kaip mamytė mažą imdavo, glaudžia prie savo gerutės širdies, bučiuoja man akis, kaktą... Aš spaudžiuosi prie Jėzaus krūtinės, šypsau Jėzaus glamonėjamas ir tik džiaugiuosi visa širdimi... taip gera, saldu neapsakomai malonu arti Jėzaus širdies. Noriu prašyti Jėzaus, kad taip visados mane laikytų prie savęs, noriu garsiai sušukti: „Mamytė, tėveli, kad jūs žinotumet, koks aš dabar laimingas!“ Tik iš susijaudinimo žodžio pratarti negaliu.

Gera, gera, gerai...

— „Eime, vaikeli, girdėjai kunigėlis sakė, kad kartu visi valgysime,“ sutrukdė mano džiaugsmą mamytė. O aš nieko negirdėjau, ir tai, rodos, tik viena akimirka. O, Geras Jėzau! dabar aš žinau, kas tai yra ateiti pas Tave į svečius, kas tai yra būti angeliškoj Tavo puotoj! Aš būsiu nuolatinis Tavo svečias!

Tai buvo mano pirmoji šv. komunija.

Kun. Narutis.

Atsiminkite, vaikeliai, kas buvo rašyta 5 „Žv.“ numery — Konkursas!

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Apie vieną kinietį kunigą-kankinį

isijonorius Russo viename laiške aprašo, kaip balandžio 1927 m. mirė vienas katalikų kunigas kankinio mirtimi.

„Studentai, kurie priklausė prie Komunistų Komiteto, kas sekmadienis užpuldavo Tėvo Hon bažnyčią. Per Velykas jų pasieligimas buvo nepakenčiamas. Jie pakabino plakatą su bauriausiais šmeižtais prieš religiją, Krikščionis keikė ir grąsė mirtimi.

Tėvas Hon su krikščioniška kantrybe nešė visus skaudžius užgauliojimus. Tarp studentų ir krikščionių kilo aštrūs ginčai, vienas studentas buvo lengvai sužeistas. Tėvas Hon ėjo policijon skųstis, bet studentai pakelėje pagavo ir pakabino jį ant virvės draug su jo tarnu. Keletą valandų taip ka-

bėjo ant virvių, tuo tarpu bažnyčia ir klebonija buvo išdraskytos ir išplėstos. Paskiau nuvedė juodu pas teisėją. Tėvas Hon gynėsi, kad ne jis pirmas pradėjo ginčus. Teismas nusprendė T. Hon nuplakti. Sprendimas netrukus įvykdyta. Po rykščių abu nuskriaustieji negalėjo nė paeiti ir buvo į kalėjimą nuvilkti.

Iš syk juos norėjo nuo katalikybės atitraukti, bet ištikimi Dievo tarnai nesileido sugundyti. Nuvedė dar sykį pas teisėją ir šis vardan „tautos valios“ nusprendė juodu sušaudyti. Pirmiausiai nuplėšė rūbus ir varėsi plakdami. Žmonių minia lydėjo ir tyčiojosi. Atėjus paskirton vieton tėvas atsiklaupęs pradėjo melstis. Kareiviai tuojau paleido du šūvius. Kunigo tarnas buvo tik sužeistas. Budeliai vis tiek nieko nežiūrėdami idėjo į karstą ir užkasė. Pasakojama, kad praeiviai girdejo iš po žemių balsą.

Laike tų visų kankynių buvo labai baurus oras. Net pagonims rodėsi, kad dangus grąso. Del tos priežasties ir buvo sutrumpintos T. Hon kankynės.

Aš pats negalėjau pasmerktųjų pamatyti, tik kitą dieną po nuždymo dviejų policistų lydimas aplankiau T. Hon kapą. 21 bal. vakare gavau laišką, kurį man prieš mirtį T. Hon parašė: „Del meilės į Dievą ir mano tikinčiuosius, aš buvau į kalėjimą įmestas. 18 bal. naktį gavau 50 smarkiausių rykščių. Aš prašau, perimkite mano krikščionis valdyti ir jie tesimeldžia už mane prie Dievo. Mirę pasimatysime danguje ir būsime laimingi“.

Apie misijas

— Popiežius Pijus XI savo dekretu iš 14 gruodžio 1927 m. paskelbė Šv. Teresę Vaikelio Jėzaus visų misijų Globėja. Dekretą pasirašė „Rytų Kongregacijos“ prefektas kardinolas Vico. Dekreto turinys toks:

Į dioceziją ir apaštališkus misijų vikarijatus.

Kaip nepaprastai didelį Šv. Teresės nuo Vaikelio Jėzaus garbinimą parodė visas katalikų pasaulis galime spręsti jau iš džiaugsmo, kad paskelbta Teresė šventąja. Net tolimiausiuose pagonų kraštuose Teresės garbei yra beriamos rožės. Daugelis vyskupų jau senai įsitikino, kad Teresę reikia paskelbti visų misijonierių globėja. Teresės širdis, vien tetroško išplatinti šv. tikėjimą visoje žemėje. Jos pasiaukojimas malda ir darbas stambeldžių šalims buvo didelis, dėl to dabar verta ji misijų globėjos vardo. Štai misijų vyskupai, trokšdami dar geresnių vaisių Kristaus vynuogyne, prašė Šv. Tėvą Pijų XI, kad jis pripažintų Šv. Teresę misijų globėja.

Jo šventenybė Šv. Tėvas išklauses vyskupų prašymo pritarė ir paskelbė Šv. Teresę visų misijų, misijonierių ir misijonierių — seserų globėja.

Šv. Teresė šalia Pranciškaus Ksavero yra dabar visų misijų ypatinga globėja.

Roma, 14 gruodžio 1927 m.

— 1925 m. Vatikane buvo milžiniška misijų paroda. Šv. Tėvas šią parodą pavertė nuolatinio misijų muziejumi. 1927 m. 21 gruodžio muziejus buvo iškilmingai pašventintas. Muziejus apima 26 didžiules sales ir 7 galerijas, viso 6000 kvadratinų metrų. Iš visko matome, kad Jo Šventenybė Šv. Tėvas visa širdimi buvo muziejaus įrengimui pasiaukavęs. Šv. Tėvas paskyrė Šv. Kolegijos dekaną Kardinolą Vanutelį kartu su kitais 16 kardinolų, ordinų generaliais ministeriais, kad atidarytų muziejų ir juo toliau rūpintųsi. Muziejaus tikslas: kad visi matytų bažnyčios vystymąsi ir Šv. Katalikų tikėjimo plėtimąsi „erdvėje ir laike.“ Kiekvienam keliauninkui — maldininkui dabar bus galima tai pamatyti, pasigerėti Bažnyčios veikimu ir stebėtis misijonierių nudirbtais darbais.

Iš vienos pagonų knygos

Vienoj senoj Meksikos actekų knygų yra taip parašyta: „Niekumet nesitėpk veido ir nedažyk lūpų, nes panašiai daro ištvirkusios moterys savo kambariuos. Tik paleistuvės, kurios neturi gėdos ir susivaldymo, tepasi veidus ir lūpas, jos lygios pasiutelėms ir niekšėms. Jei Dievas nori, tai tu gausi sau vyrą, tik neapleisk Dievo ir niekumet nesupykyk Jo savo širdy. Nebūk jam nedėkinga. Nenusidėk jam niekumet išdavimui!“ Ar tai nėra gražus pamokinimas didmiesčių panelems, o kartais net ir katalikėms. O kad visos tai gerai apmąstyti!

Iš katalikų pasaulio

Kaip katakombų laikuose.

— Quebeco vienas laikraštis gavo nuo meksikietės laišką. Jame nuodugniai aprašyta visi žiaurumai ir kruvini persekiojimai. Laiške rašo: „Jums pranešu, kad mes jau nuo Šv. Panelės Sopulingosios šventės patys savomis rankomis priimame Šv. Komuniją. Šv. Tėvas, atsižvelgęs į Meksikos padėtį, leido komuniją dalinti ir nekunigams. Kaip begaliniai Didis ir Geras yra Dievas! Mes galim Jį kada tik norime priimti ir save sustiprinti! Po pietų einam pas tuos, kurie laiko Švenčiausiąjį; čia Jį mes ir priimam. Kunigų ir tikinčiųjų skerdynės dar tebesitęsia. Mes vis tikimės iš Dievo sulaukti geresnių, ramesnių laikų. Prie savęs slepiam vieną kunigą ir tris seseris vienuoles. Laimingi esam, kad galim Šv. Mišių klausyti. Naktį kunigas išeina ligonių lankyti, išpažinčių klausyti ir Šv. Sakramentų teikti“.

— San Antonio ištėmimo mirė Meksikos primas Jose Mara y del Rio. Laidotuvės buvo kuo iškilmingiausios. Iškilnėse dalyvavo 2 arkivyskapai — meksikiečiai tremtiniai, 10 vyskupų taip pat tremtinių ir daug kunigų bei vienuolių iš Meksikos ir kitur. Žmonių prisirinko arti 50000. 60 teologų — studentų ir tremtinių, giedojo „Requiem“. Kūnas palaidotas St. Ferdinando kapinėse.

Ten pat prieš tris savaites mirė ir Valdespino vyskupas, taip pat meksikietis tremtinis.

Pačioj Meksikoj tikintieji sužinoję apie primo mirtį, papuošė visą katedrą juodai: piliorius, lubas, sienas, altorių, paveikslus. Žmonių prisirinko pilna bažnyčia, bet nebuvo nė vieno kunigo. Vienas pasaulietis skaitė iš mišiolio „Requiem“, žmonės giedojo gėdulingas giesmes. Vidury bažnyčios stovėjo didelis katafelis, ant purpurinės medžiagos buvo išstatyta a. a. primo mitra, kryžius ir stula.

Protestai prieš Meksikos valdžią.

Šv. Tėvas ragino pasaulį netylėti, matant Meksikoj nežmoniškumus. Popiežiaus balso daug kas ir paklausė. Jau visas pasaulis kelia savo balsą prieš Calleso žiaurumą. Pirmiausiai sujudo katalikų kraštai protestuoti. Vienam Tirolui įvyko jau 25 protesto susirinkimai ir protestavo prieš Meksikos tironą, užtardami savo brolius mirštančius už Kristų — Karlaių.

Daugely šalių įvesta maldos už Meksikos persekiojimus. Škotijos vyskapai išleido tokį raštą į kunigus: „Mums visiems žinoma, kad šetoniškas katalikų persekiojimas siaučia Meksikoj. Naikinama viskas kas katalikiška. Prieš dvejus metus Šv. Tėvas patvirtino maldą už Meksiką ir prašė, kad visas pasaulis ją kalbėtų.“

Žiauriausi persekiojimai dar tebesitęsia. Kasdien vienuolių, kunigų ar tikinčiųjų žūna už savo tikėjimą.

Kadangi mes norime ir laukiame, kad liautųsi visi tie persekiojimai ir žinodami, kad vieša bažnyčios malda labiausiai gali padėti, šiuo prašome visus gerbiamus kunigus šv. Mišiose kalbėti malda: „pro persecutoribus ecclesiae“ (už bažnyčios persekiotojus).

Taip bus kalbama iki 1928 m. galo jei kitaip netaps sutvarkyta. Reikia rūpintis, kad tikintieji, priimtų dažniau šv. Sakramentą už Meksiką ir mūsų tikėjimo brolius.

— Londono socialistai nutarė protestuoti prieš „Calleso valdžios nežmoniškumą“. Šis protestas yra tuo svarbus, kad čia protestuoja visai katalikams priešinga organizacija — socialistai. „Mes socialistai esam griežtai nusistatę prieš Meksikos valdžios dabartinius priespaudos metodus teikiant juos paprastiesiems darbininkams, kuriems didžiausią užmeta kaltę, kad jie nenori išsižadėti savo tėvų tikėjimo“. (Anglijoj socialistai nėra tuki griežti priešiškybiniai, kaip pas mus. R e d.)

Visas miestas šv. Jėzaus širdžiai!

Kardinolas Seguro Ispanijos primas, žmonių prašomas paaukavo švenčiausiai Jėzaus širdžiai Toledos miestą. Iškilnėse dalyvavo daugiau negu 6000 asmenų.

Kardinolas ėjo per miestą su švenčiausiu. Baldakimą nešė gubernatoriai, miesto burmistras, teismo prezidentas, du aukšti valstybės tarnautojai ir du kunigai. Apie 2000 žmonių ėjo išpažinties ir šv. Komunijos. Šalia aukščiausio valdininko — klūpėjo paprastas vargšas žmogelis. Vaikų dalyvavo šv. Mišiose apie 2000.

Švenčiausioji Jėzaus širdis Maltos saloje!

Maltos salos seimas nutarė kas metas pagerbti šv. Jėzaus širdį viešai. O seratas, valdžios remiamas, nusistatė atnaujinti kas metai 1922 m. padarytą pasiaukojimo aktą.

Maltos sala yra visa katalikiška. Pirmasis jos apaštalas buvo šv. Povilas. Pirmasis jos Vyskupas šv. Publijus minimas šv. Rašte Apaštalų darbuose. Taigi Malta yra Apaštalų sostinė. Ir čia lig šiai dienai bažnyčios teisės yra skaitomos valstybės teisėmis!

Didelis atsivertimas Anglijoje.

Nesenai perėjo į katalikų bažnyčią Anglų ministerio pirmininko Baldwin'o pusbrolis Enoch Theodore Baldwin. Jis buvo jau 25 metus buvęs anglikonų (eretikų) dvasiškiu. Su juo atsivertė motina ir du pusbroliu.

Jis mokėsi Merton Kolegijoje Oksforde, 1903 metais gavo anglikoniškus šventimus ir klebonavo kaip jų pastorius.

Atsivertimas Japonijoje.

Japonų anglikonu bažnyčios kunigas Kaudij Stephan Fukai perėjo į katalikų tikėjimą. Fukai nuo 19 m. buvo anglikonų bažnyčios narys. Buvo teologijos profesorium episcopalės bažnyčios institute ir jis pirmas sugrįžo prie katalikybės iš Japonijos protestantų.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms liepos mėnesio dienoms

1. **5 sek. po Sekm. Švenč. Kraujo.** Kad visi seni ir jauni būriais artintysi prie Švenč. Sakramento.

2. **Švenč. Panelės Aplankymo.** Kad patarnavimas ir broliška meilė klestėtų tarp tikinčiųjų.

3. **Pal. Bernardinas S. J.** Kad Dievas laimingų keliauninkus į Eucharistininkų kongresą Australijon.

4. **Šv. Teodoras.** Kad Dievas saugotų javus nuo ledų išmušimo ir nuo kitokių nelaimių.

5. **Šv. Antanas Zakarijas.** Kad dažnai priimančieji Švenč. Sakramentą neapsileistų ir neitų neprisiruošę.

6. **Aktova Šv. Apašt. Petro ir Povylo. Jėzaus Širdies Penktad.** Kad Lietuvos šeimynos pasektų kitų šalių pavyzdį ir neatidėliodamos aukotųsi Švenč. Jėzaus Širdžiai.

7. **Šv. Cirilijus Metodijus.** Kad Rytų bažnyčia (pravoslavų) galutinai įsitikintų ir sugrižtų į Katalikų Bažnyčios šeimyną.

8. **6 sek. po Sekminių.** Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose mokyklose ir draugijose.

9. **Šv. Veronika.** Kad Dievas dauginėtų pasišventusių vienuolių būrius.

10. **Septynių Brolių.** Kad pasiliautų katalikų persekiojimai Meksikoje ir Kinijoje.

11. **Šv. Pijus. Visomis Šv. Tėvo intencijomis,** kurias jis šiandien turi.

12. **Šv. Jonas Gualbertas.** Kad žmonės pamestų tikėjimą sapnams, burtams ir įvairiems prietarams, nes tai yra prieš pirmąjį Dievo įsakymą.

13. **Šv. Anakletas.** Už katalikiškąją spaudą.

14. **Šv. Bonaventura.** Kad katalikiški universitetai susilauktų gilaus mokslo, ir skaisčios doros profesorių.

15. **7 sek. po Sekm. Šv. Henrikas.** Kad į kiekvieną šeimyną pareitų katalikiškas laikraštis.

16. **Škaplierna Švenč. P. Marija.** Kad pasiliautų tyčiojimai, juokavimai ir niekinimai Švenč. Panelės Škaplierių.

17. **Šv. Aleksas.** Už keletos atskirų asmenų, prašiusių pasimelsti, reikalus ir dviejų šeimynų reikalus.

18. **Sv. Kamilas Lėlietis.** Kad Dievas laimingų misijas ir rekolekcijas, kurias duoda Lietuvos vienuoliai.

19. **Sv. Vicentas Paulietis.** Kad Jėzaus Širdis laimingų labdarybės įstaigas, ypač Sv. Vincento Draugiją.

20. **Sv. Jeronimas.** Perprašyti Dievą už įžeidimus, daromus per nepadorius jaunimo pasilinksminimus ir vakaruškas.

21. **Sv. Prakseda.** Kad ligoniai ieškotų susiraminimo kančiose ne kur kitur, kaip Švenč. Jėzaus Širdy ir Kristaus kančių apmąstymuose.

22. **8 sek. po Sekm. Šv. Marija Magdalena mėnesio globėja.** Visuotini atlydai. Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie yra atitolę nuo Katalikų tikėjimo.

23. **Sv. Apolinaras.** Kad Lietuvos kareiviai ir karininkai neatšaltų tikėjimo dalykuose ir neapleistų eję išpažinčių.

24. **Sv. Kunigunda.** Už praplatinimą Katalikų tikėjimo tolimoje Japonijoje.

25. **Sv. Jokūbas Did. Apašt.** Kad Dievas duotų katalikų Bažnyčiai vyskupų ir kunigų su tokiu pasišventimu ir meile, kokiais pasižymėjo pirmieji apaštalai.

26. **Sv. Ona Sv. P. Marijos Motina.** Pasimelsti kiekvienas už savo gyvas ar mirusias motinas ir prašyti, kad Lietuva susilauktų gerų pasišventusių motinų — auklėtojų.

27. **Pal. Rudolfas S. J.** Už tuos, kurie skęsta ruolinėse abejonėse dėl savo pašaukimo.

28. **Sv. Viktoras.** Už „Žvaigždės“ pasišventusių darbininkus: raidžių rinkėjas, spausdintojas ir visus kitus, pasiaukojusius tam darbui.

29. **9 sek. po Sekm.** Už nelaimingus vaikelius, kurie yra apleisti, kenčia badą, vargą, kuriais nėra kas rūpintis.

30. **Sv. Homobonus.** Kad pranyktų apgaudinėjimai, parduodant ir perkant prekes.

31. **Sv. Ignacas Lojola.** Kad Jėzaus Draugija susilauktų gerų sulig Jėzaus Širdimi pašaukimų, ypač iš jaunų kunigų tarpo.

Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlydų.

Kasdieninė M. A. narių maldelė liepos mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad socialis klausimas arba darbininkų ir darbdavių santykiai susitvarkytų sulig Katalikų Bažnyčios dėsniais ir Apaštalo Sosto nurodymais. Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus: 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Švenč. Jėzaus Širdies Sąjungos dokumentas

Čia talpiname vieną labai seną popiežiaus laišką net iš 1772 metų, kuriuo buvo įsteigta Lauksodžio parapijoje Latvijos pasieny Švenč. Jėzaus Širdies Sąjunga arba Maldos Apaštalavimas. Pasirodo, kad lietuviai jau senai pažįsta Jėzaus Širdį ir ją garbina. Lauksodžio parapijoje nuo įsteigimo dienos iki dabar toji sąjunga tebegyvuoja.

Patsai dokumentas yra parašytas ant pergamento, bet jau labai išsitrynęs, vos paskaitomas. Čia bus paduotas vienoj pusėj to dokumento originalas lotynų kalboje ir antroj pusėj jo vertimas į lietuvių kalbą. Štai jis:

Popiežius Klemensas XIV.

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum sicut acceptum est in Ecclesia Sancti Aloysii Gonzagae loci Lausodis Famogitensis Dioezesis una pia et devota utriusque sexus christifidelium Confraternitas sub titulo Sacri Cordis Jesu non tamen pro hominibus unius specialis artis, canonice erecta seu erigenda existat, cuius Confratres et Consortores quam plurima pietatis et caritatis opera exercere consueverunt, seu intendunt; Vos, ut confraternitas huius modi maiora in dies suscipiat incrementa, de omnipotentis Dei misericordia ac B. Petri et Pauli, Apostolorum eius, auctoritate confisi omnibus utriusque sexus christifidelibus, qui dictam confraternitatem in posterum ingredientur, Die primo eorum ingressus si vere poenitentes et confessi Sanctissimum Eucharistiae sacramentum sumpserint, Plenariam ac hoc modo descriptis quam pro tempore describendis in dicta Confraternitate Confratribus et Consortoribus in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere quoque poenitentes et confessi ac sacra communio refecti, vel quatenus id facere nequiverint saltem contriti nomen Jesu ore si poterint, si minus corde devote invocaverint, etiam

Amžinam dalyko atminimui. — Kadangi yra pranešta, jog švento Aloyzo Gonzagos bažnyčioje Lauksodyje Žemaičių vyskupijoje yra kanoniškai įsteigta ar dar steigiasi abiejų lyčių tikintiems viena kilni ir pamaldi vardu: Švenčiausios Jėzaus Širdies brolija, kuri nėra paskirta tik vienai kuriai žmonių rūšiai, bet joje abiejų lyčių nariai papratę kuo didžiausius pamaldumo ir meilės darbus atlikinėti, arba prie jų siekti. — Mes, kad ši brolija diena iš dienos vis labiau augtų, pasitikėdami Visagalingo Dievo gailestingumu ir pasirėmę palaimintų Apaštalo Petro ir Povilo autoritetu, meilingai suteikiame Viešpatyje abiejų lyčių tikintiems visuotinus atlaidus ir taip pat išrišimą iš visų jų nusidėjimų. Būtent tie, kurie tik į minėtąją broliją ateityje įsirašys, pirmąją jų įstojimo dieną gaus visuotinus atlaidus, jei tikrai gailestingai atliks išpažintį ir priims Švenčiausios Eucharistijos Sakramentą. Taip pat nariai, kurie jau yra įrašyti ir ateityje bus į minėtąją broliją įrašomi, apturės visuotinus atlaidus visokeriopuose jų mirties atsitikimuose, jei tik tikrai gailestingi, atliks išpažintį ir pasistiprins Šventąja Komunija, o jeigu tai negalėtų padaryti, bent

plenarium nec non eisdem nunc et pro tempore existentibus dictae Confraternitatis confratribus et consororibus etiam vere poenitentibus et confessis ac sacra communione refectis, qui piaie Confraternitatis Ecclesiam seu Capellam vel Oratorium die festo principali dictae Confraternitatis per eosdem confratres semel tantum eligendo et ab Ordinario approbando a primis vespere usque ad occasum solis diei huius modi singulis annis devote visitaverint et ibi pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione ac sanctae matris ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenarium similiter omnium peccatorum suorum indulgentiam remissionem misericorditer in Domino concedimus. Insuper dictis Confratribus et Consororibus vere pariter poenitentibus et confessis ac sacra communione refectis Ecclesiam seu Capellam vel Oratorium huiusmodi in quatuor aliis anni feriatis vel non feriatis seu Dominicis diebus per eosdem Confratres semel tantum etiam eligendis et ab eodem Ordinario approbandis, ut supra visitantibus et ibidem orantibus, quo die praeceptorum id egerint, septem annos et totidem quadragenas nolies quoties veromissis et aliis divinis officiis in Ecclesia seu Capella vel Oratorio huius modi pro tempore celebrandis, et recitandis seu Congregationibus publicis vel privatis eiusdem Confraternitatis ubi vero faciendis interfuerint, aut Pauperes hospitio susceperint vel pacem inter inimicos composuerint seu componi fecerint vel procuraverint; nec non etiam qui corpora defunctorum tum Confratrum et Consororum huius modi quam aliorum ad sepulturam associaverint, aut quascumque processiones de licentia Ordinarii faciendas sanctissimumque, Eucharistiae sacramentum tam in procesionibus, quandocumque ad infirmos aut alios ubicumque et quomodocumque pro tempore deportationis comitati, fuerint vel si impediti companae ad id signo dato semel orationem Dominicam et salutationem angelikam etiam quinque orationem et salutationem pro animabus defunctorum Confratrum et Consororum huius modi recitaverint, aut deviantes homines viam salutis reducerint et ignorantibus praecepta Dei et ea, quae ad salutem sunt, docuerint et quodcumque aliud pietatis vel charitatis opus exercuerint, toties pro quolibet piorum operum exercitio sexaginta dies de iniunctis eis seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias peccatorum

šauktųsi susigraudinę Jėzaus Vardo, jeigali, lūpomis, jei ne, nors pamaldžiai širdimi. Dar tie patys atlaidai bus duodami dabartiniam ir ateityje būsiantiems minėtos brolijos nariams, taip pat tikrai gailintiems, išpažinti atlikusiems ir šventą Komuniją priėmusiems, kurie vieną tiktai kartą metuose, pačių narių parinktoje, o vyskupo patvirtintoje minėtos brolijos vyriausiojoje šventėje, pradedant pirmaisiais mišparais ir baigiant tos dienos saulės nusileidimu, dievotai lankys pamaldžios draugijos bažnyčią, koplyčią ar maldyklą ir ten siųs savo karštas maldas į Dievą už krikščioniškų valdovų santaiką, erezijų išnaikinimą ir šventos motinos Bažnyčios išaukštinimą.

Be to bus suteikta septyneri metai ir tiek pat kvadragenų minėtiems nariams, kurie irgi panašiai, jei tikrai gailėsis, atliks išpažintį ir priėmę šventą Komuniją atlankys bažnyčią, koplyčią arba tos rūšies maldyklą, tų pačių narių tik kartą metuose pasirinktose ir to paties vyskupo patvirtintose kitose keturiose metų paprastose ar ne paprastose arba sekmadienių dienose ir ten melsis ir įsakymus tos dienos išpildys. O visi tie, kurie kiek kartų dalyvaus mišiose ar kitose bažnyčioje, koplyčioje ar tos rūšies maldykloje, tam tikru laiku laikomose ar kalbamose pamaldose ir jei dalyvaus kur nors tos brolijos daromuose viešuose ar privatiniuose susirinkimuose arba jei pavargėlius į namus priims ar taiką tarp priešų padarys arba rūpinsis ją padaryti; irgi tie, kurie narių kitų ar mirusiųjų laidotuviuose dalyvaus, arba eis vyskupo leistose daromose procesijose ir nešant Švenčiausiąją Eucharistijos Sakramentą ligonims ar kur nors kitiems kokių nors būdu tose procesijose prisidės, o jei negalės dalyvauti, tai nors kai varpais tam tikslui skambins, vieną „Tėve mūsų“ ir vieną „Sveika Marija“ ir paskui dar penkis kartus „Tėve mūsų“ ir „Sveika Marija“ sukalbės už mirusiųjų narių vėles; arba klystančius į išganymo kelią atves ir nežinančius moksins Dievo įsakymų ir tai, kas yra reikalinga išganymui, arba kito-nišką kokią pamaldumo ar artimo meilės darbą atliks, — tiek kartų už by kurio pamaldumo darbo atlikimą suteikiame po šešiasdešimt dienų atlaidų iš uždėtų nuo Bažnyčios kokių nors privalomų atgailų. Taip pat leidžiame, kad visus ir atskirus nuodėmių atlaidus ir kalčių dovanojimus galima būtų aukoti krikščionių sieloms, kurios Dievo meilėje būdamos atsi-skyrė iš šio pasaulio. Kas lig čia pasa-

commissorum ac poenitentiarum relaxationes etiam animabus christifidelium, quae Deo in charitate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse indulgemus; praemissis perpetuis futuris temporibus valituris.

Volumus autem dictis Confratribus et Consororibus praemissa peragentibus aliqua alia indulgentia perpetuo vel ad tempus nondum elapsam rata concessa fuerit potentes nullae sint.

Atque si dicta Confraternitas alicui Archiconfraternitati aggregata iam sit, vel in posterum aggregetur aut quavis alia ratione unionis etiam quomodolibet instituitur, priores et quocumque aliae Litterae Apostolicae illis nullatenus suffragentur, sed ex tunc eo ipso nullae sint.

Datum Romae apud Sanctam Mariam majorem sub Annulo Piscatoris die XVI Septembris.

Pontificatus Novi Anno Quarto.

kyta turės amžinai reikšmės būsimiems laikams.

Bet mes norime, kad minėtiems nariams, išpildžiusiems aukščiau sakytas sąlygas, visokie kiti amžinai ar iki tam tikro laiko duoti atlydai, nustotų savo galės.

Ir norime, kad minėta brolija, kitai arkibrolijai, kuri jau prisijungė arba ateityje prisijungs ir šiaip kokiais kitais sumetimais ar būdais tą susivienijimą įkūnins tuo pačiu pirmiau buvę ir visi kiti Apaštališki laišškai (kitų brolių) jai nieku nepakenks, bet nuo to laiko pasirodys lyg nebuvę.

Duota Romoje rugsėjo 16 dieną 1772 m. prie Švenčiausios Marijos Majorem sub Annulo Piscatoris.

Mūsų Pontifikato ketvirtaisiais metais.

Tų laikų vyskupo Lapacinkio prierasas ant to paties laiško tik antrojo pusėj.

Joannes Dominikus de Laponin Lapacinkis Dei et Apostolicae Sedis Gratia Episcopus Samogitiensis, Eques Ordinis Aquilae Albae etc.

Universis et singulis, quorum interest aut interesse in futurum poterit significamus. Exhibitas et ostensas coram Nobis supra praesentes Litteras Privilegii Confraternitatis sub titulo Sancti Cordis Jesu pro Ecclesia Lauksodne dicta Dioecesis nostrae Samogitiensis a Sede Apostolica benigne concessas, quas visas lectas et cum omni qua par est reverentia receptas admittendas esse duximus, ubi quidem auctoritate Nostra ordinaria admittimus; nec non facultatem introducendi dictam Confraternitatem in ecclesiam Lauksodne dictam, et publicandi indulgentiam eidem annexam dedimus et concessimus. Insuper auctoritate nobis intro commissa pro Festo Principali ab eadem Confraternitate celebrando Dominicam primam post octavam Sanctissimi Corporis Christi; pro quatuor vero in anno Festivitatibus seu Quartalibus primo: Dominicam primam post S. Bartholomaeum; secundo: Dominicam primam Quadragesimae quarto: Dominicam primam Adventus; tertio: Dominicam infra octavam Ascensionis Dom. N. Jesu Christi designanda esse duximus, uti quidem designamus. In... omnium Fidem.

Datum Crocij in Cancellaria curiae nostrae hac die 17. II. 1773.

Johannes Ep.

Jonas Domininkas Lapacinkis de Laponin Dievo ir Apaštaly Sosto malone Žemaičių vyskupas Balto Erelio ritieris etc.

Visiems bei kiekvienam, kuriems yra svarbu ar ateityje gali būti svarbu pareiškime. Po to, kai Mums buvo suteiktas ir parodytas viršui esantis laiškas, kurį Apaštaly Sostas maloningai įteikė su privilegijomis vadinamai Švenčiausios Jėzaus Širdies brolijai minėto Lauksodžio bažnyčioje mūsų Žemaičių diecezijoje, — Mes jį tinkama pagarba paėmę, peržiūrėję ir perskaitę randame esant priimtinau, kurį Mūsų turimu autoritetu ir priimame. Taip pat duodame ir suteikiame galės įsteigti minėto Lauksodžio bažnyčioje kalbamą broliją ir paskelbti prie jos prijungtą privilegijas. Be to laiške pavestu Mums autoritetu leidžiame paskirti ir paskiriame, kad šios brolijos vyriausioji šventė būtų Švenčiama pirmąjį sekmadienį po Švenčiausiojo Kristaus Kūno (Devintinių) oktovos, o kitoms keturioms arba bertaininėms metuose šventėms skiriu: 1-o: pirmąjį sekmadienį po šv. Baltramiejaus; 2-o: pirmąjį advento sekmadienį, 3-o: pirmąjį gavėnios sekmadienį, 4-o: Sekmadienį, kuris būna mūsų Viešp. Jėzaus Kristaus Dangun Žengimo oktovos metu. Į... visų tikėjimą.

Duota Krakiuose mūsų kurijos raštineje šioj 17. II. dienoj 1773.

Vyskupas Jonas.